

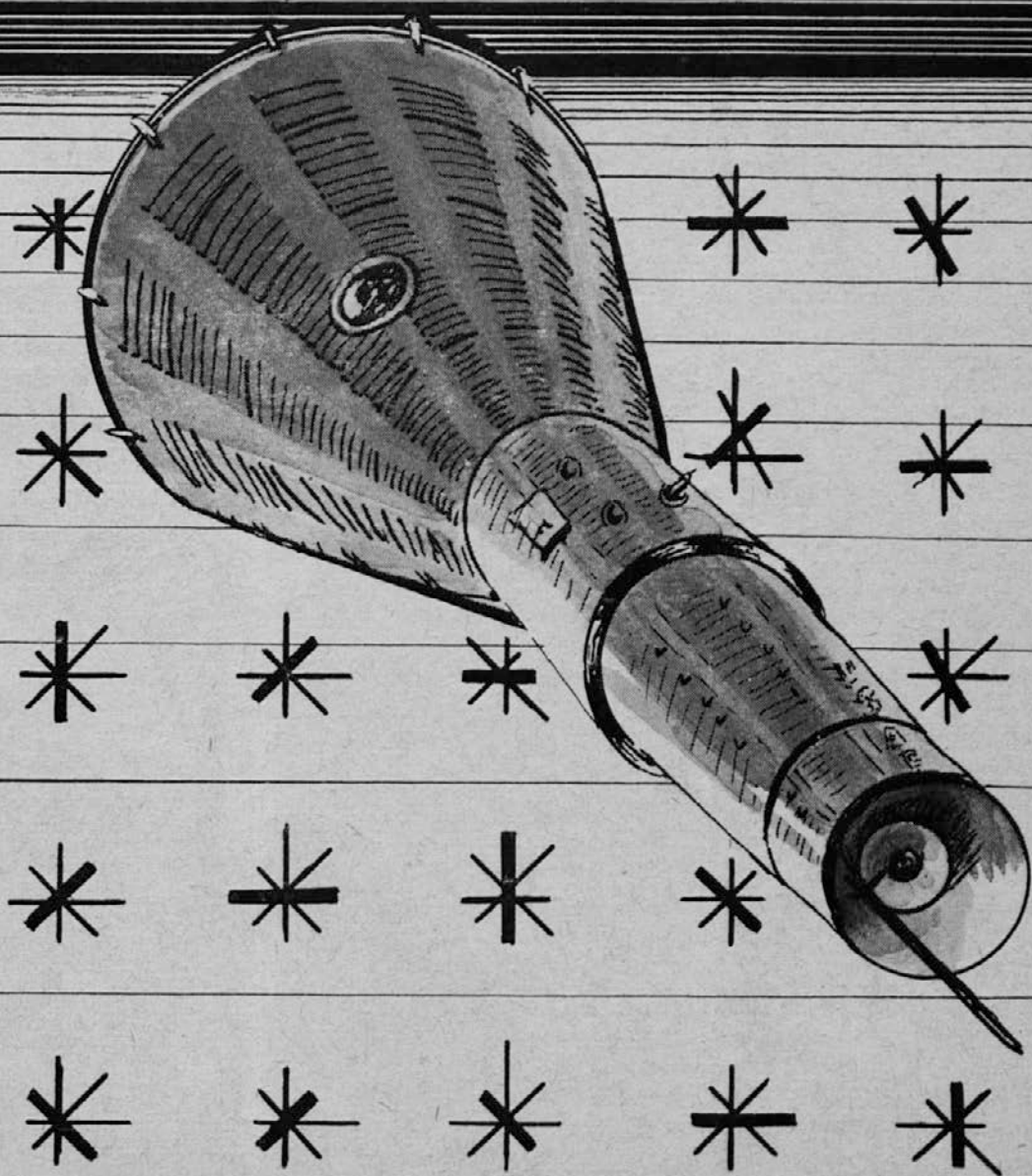
1966

ŠTEV. I

JANUAR

LETO XV.

MISLI

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič

O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.

Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094.

POLEG SPODAJ NAŠTETIH KNJIG

imamo zopet v zalogi naslednje:

SKOZI LUČI IN SENCE. I. del. Spisal Ruda Jurčec. Knjiga, polna podob iz naše narodne preteklosti. — £ 1-0-0.

LJUDJE POD BIČEM, slavna povest Karla Mauserja, 1. in II. del. Vsak po 30 šil. (Tretji del je šele v pripravi.)

LJUBLJANSKI TRIPTIH, moderna povest, spisal R. Jurčec. — £ 1-0-0

GORJANČEV PAVLEK, spisal Mirko Kunčič. Opisuje čaroben izlet iz Argentine v Slovenijo. — £ 1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOV. — Zbirka najboljših črtic iz emigracije. Izdala SKA v Argentini. £ 1-0-0.

DHAULAGIRI. Doživljali Slovenca v himalajskih gorah. Izdala SKA v Argentini. — £ 1-0-0.

SIVI DNEVI — spisal Marko Kremžar. Silno napeto pripovedovanje. — £ 1-0-0.

DANTE-PEKEL. — Izdala SKA v prevodu Tineta Debeljaka za 700 letnico pesnikovo, ki jo je slavil ves svet. — £ 1-0-0.

L J U D J E. Zbirka povesti Narteja Velikonja. — £ 1-0-0.

MOHORSKE KNJIGE IZ CELOVCA so tu že od Božiča. Več o njih smo povedali na tem mestu v novembrski številki. Cena ŠTIRIM knjigam £1-5-0 ali pozneje \$2.50 — dva dolarja in pol. Naročate jih lahko na naslov MISLI.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

F.S. FINŽGAR III. in IV. je končno došel. Mnogi že težko čakate na ti dve knjigi. Tako imamo zdaj vseh SEDEM vezanih zvezkov Finžgarja v zalogi. Vsak zvezek stane en funt, poština 2 šil. Naročajte!

KAR PO DOMAČE. — Zelo zanimiva šaljivo poučna knjiga. Baragova založba v Argentini. — £ 1-0-0.

DOMAČI ZDRAVNIK. Knajpova zdravilna metoda z vodo. — Šilingov 15.

ČLOVEK V STISKI. — Znani dr. Trstenjak rešuje v knjigi razne človekove težave. — Šil.10.

Dr. Fran DETELA I. — Ima povesti: Malo življenje, Kislo grozdje, Prihajač, Gospod Lisec in še druge. — Vezani knjigi je cena 30 šil. s poštino.

PROTI NOVIM SVETOVOM, prvič okoli sveta in druga odkritja. — 6 šil.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja — 10 šil.

PRI PODNOŽJU BOŽJEGA PRESTOLA, roman, spisal I.N. Krasnov — 10 šil.

POTA DO ČLOVEKA, psihologija občejanja med ljudmi. Spisal dr. Anton Trstenjak. — 10 šil.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Povest. Spisal Zorko Simčič. — £ 1-0-0.

LETO XV.

JANUAR, 1966

ŠTEV. 1.

NOVO LETO — DA BI SREČNO BILO!

“Družina”

KAJ ODNAŠA, KAJ PRINAŠA novo leto?

Čas je nepretrgana nit. Mi ljudje smo na tej niti časa naredili večje in manjše vozle; razčlenili smo si čas v koledar, razmejili smo ga s prazniki in slovesnimi dnevi, da moremo šteti leta in dneve svojega zemeljskega popotovanja in računati s časom. Novo leto je mejni datum, je konec in začetek metra, s katerim merimo čas svojega življenja in človeške zgodovine.

Novo leto je spet odmerilo eno enoto časa od tvojega življenja. Kakor meri prodajalec na metre blago, ki ga prodaja, in ga potem odreže, dokler ne odviije in ne porabi vse bale, tako meri Bog z leti balo tvojega življenja, dokler se ne odviije do kraja.

Novo leto je odrinilo najinih 365 dni, ki sva jih preživela v starem letu. Kako sva jih preživela?

Vsak dan nabira svojo vsebino. Vsak dan preteklega leta se je postavil pred naju kakor prazen zaboj na tekočem traku. V ta zaboj sva hitela vlagati svoja dejanja, vsak dan od jutra do večera. Kaj sva vložila? Zlato, srebro . . . blato in smeti?

Kako lepo nama govori sv. apostol Pavel: “Sicer ste pa, bratje . . . od nas prejeli, kako vam je treba živeti in Bogu ugajati . . . To je namreč volja božja, da se posvetite: da se zdržite nečistosti: da vsak izmed vas umeje svojo ženo imeti v svetosti in časti, ne v poželjivi strasti, kakor pogani, ki Boga ne poznajo; da nihče pravic ne prestopa in svojega brata ne ukani . . . Bog nas namreč ni

poklical k nečistosti, marveč k svetosti. Kdor to zametuje, ne zametuje človeka, ampak Boga” (1 Tes 4, 1 — 8).

Ogenj bo preskusil vse — slamo in zlato. Ta ogenj bo ogenj božje pravične ocene, pravične njegove sodbe. “Sin človekov bo prišel in bo vsakemu povrnil po njegovih delih.”

Spomin na krepost je sladek. Spomin na greh je grenak. Spomin na krivico, ki smo jo storili, je pekoč. Že v tem je sodba, sodba naše vesti, ki je glas narave, zato glas Stvarnika narave, glas Boga.

Kaj je pred nama? Spet 365 dni. Če jih res doživiva. Prazni zaboji na tekočem traku. Kaj bova vanje vložila? Slamo, smeti, blato — ali pa zlato in dragocenosti? Oboje je dosegljivo. Glejva skrivnost svoje svobodne volje! Od naju je odvisno, s čim bova izpolnila svoje dneve.

Ni vse od naju odvisno. Naravne katastrofe niso v dosegu naše volje. Marsikaj bo postavljeno pred naju kot izvršeno dejstvo, kot ukaz, ki ga bova morala izpolniti. Toda v tem okviru bo še veliko prostega za najino prosto izbiro, za najino zasluženje ali zadolženje. Kako bova letos gradila svoje življenje? Kako se bova odločala? Misli na to, kar ostane, na to, kar ni hrana črvov in moljev. Veva, kaj je to. Ozirajva se v Boga, iščiva božjo voljo, iščiva božjo misel, uporabiva čas za svojo duhovno rast in v večjo božjo slavo!

RAZPRAVE NA ČETRTEM ZASEDANJU KONCILA

(Nadaljevanje iz KOLEDARČKA 1966)

3. pogl.: Pomen človeške dejavnosti v svetu

Odstavek 37. stavi vprašanje: Ali je kakšna zveza med človekovim tostranskim prizadevanjem in med prihodom ter uveljavljanjem božjega kraljestva?

a) Človek po božji podobi

Prvi odgovor na to vprašanje je v nauku, da smo ustvarjeni po božji podobi in sličnosti. Razodeto pismo jasno uči, da je Bog izročil človeku oblast nad vso zemljo. Obenem mu je dal nalogo, da v družbi uveljavi kraljestvo pravice in ljubezni. Ta dvojna dolžnost povzame vso človekovo dejavnost na zemlji.

b) Zveza med človeško dejavnostjo in božjim kraljestvom

Člen 40. posebej priznava popolno neodvisnost in svobodo vsega zemeljskega in časnega. Vse zemeljske stvarnosti in človeška združevanja imajo kljub temu skrite in od Boga dane naravne zakone, ki pa le omogočajo posamezniku in družbi urejeno življenje. Ta neodvisnost, od Boga hotena, vključuje popolno svobodo raziskovanja na vseh področjih znanosti z edino omejitvijo, npr. da človekova dejavnost ni proti zahtevam in zakonom npravnosti.

Resnična odkritja ne morejo nikdar priti v nasprotje z razodetjem: Stvarnik vesoljstva je isti Bog ki se nam v sv. pismu razodeva.

Odlok obžaluje dve hibi v prejšnjih stoletjih: s strani Cerkve res morda včasih premajhno cenjenje in upoštevanje znanosti; po drugi strani pa obžaluje zadržanje tistih, ki so hoteli popolno neodvisnost od Boga v vsakem oziru, bodisi v znanosti ali v ureditvi družbe: videli so le iskro svojega uma, oslepeli pa so za Sonce, ki je to iskro vžgalo; obstrmeli so pred kapljo lastne pameti, prezrli pa brezbrežno morje božje modrosti.

Odlok o Cerkvi v moderni dobi se dalje vprašuje: Kakšna je zveza med človeško zgodovino, med usodo sveta in med Kristusovim prihodom ob koncu časov?

Besedilo vztraja pri tem, da je ta zveza skrivnostna in da presega naše zmožnosti. Postavlja pa tele trditve: glede na odnos človeka do zgodovine in do Boga velja, da se človekovo dostojanstvo meri po tem, kar je od Boga prejel (zlasti v duhovnem redu) in ne po večjem ali manjšem stvarnem napredku, ki ga je tekom zgodovine mogel doseči. Glede na odnos med usodo sveta in Kristu-

sovim prihodom poudarja, kako je važna ureditev sveta po načelih vere, ne pa po brezbožnih vzorcih, kot nas žalostno opominja današnje stanje sveta, ki se brez vere pripravlja na prihod Njega, ki je z Očetom in Sv. Duhom predmet naše vere.

c) Kristus je Gospod vesoljstva

Kristus je središče in krona vsega stvarstva. To vesoljno oblast si je Kristus pridobil s svobodnim darovanjem na križu. Kristus je "središče in izpolnitev vseh hrepenenj vse zgodovine in vseh civilizacij," je dejal Pavel VI.

4. pogl.: Poslanstvo Cerkve v modernem svetu

To poglavje najprej upraviči in utemelji prisotnost Cerkve v svetu.

Razlogi, ki utemeljujejo življenje in delovanje Cerkve v svetu, so naslednji: ker je to volja Očetova, ker je to Sinova-Kristusova ustanova, in tretjič, ker se je v stoletjih že toliko milijard ljudi oklenilo.

Iz tega sledita dve posledici:

Prva je ta, da se poslanstvo Cerkve razteza na vsa področja človeškega udejstvovanja. Odlok pojasnjuje, da je Cerkev polnomočno usposobljena, kompetentna za to, da vpliva na družbenem, političnem in gospodarskem področju in to zaradi neposredne zveze med časnimi stvarnostmi in med božjim kraljestvom. Res morda nekateri nazori večkrat oporekajo Cerkvi, da hoče posredovati in vplivati na vseh področjih, a to moramo razumeti tako, kot ume Cerkev sama: vpliva in posreduje le toliko, kolikor je to v zvezi z njenim duhovnim poslanstvom, ne da bi si hotela prisvajati strokovno izvedenost posameznih področij.

Druga posledica: Zveza med vero in dejanskim življenjem. Kristjan ne sme zanemarjati in omalovaževati časnih dolžnosti, spet pa ne sme soditi, da so te dolžnosti ločene od verskih dolžnosti, brez odgovornosti vesti. Saj nas vera sili k vestnemu spolnemanju ne samo verskih dolžnosti, ampak nič manj k točnem izpolnjevanju stanovskih dolžnosti. Odlok pravi, da je ena najhujših zmot našega časa ta: popolno neskladje in ločitev med vero in praktičnim življenjem. Ne morem biti popolen človek, če podcenjujem stanovske obveznosti, še manj morem biti popolen kristjan, če pretiram skrb za tuzemeljsko popolnost v škodo duši in zveličanju. Vera in življenje po veri morata živeti v enem in istem človeku, ki ima za cilj srečo v življenju.

Poslanstvo laikov in pastirjev

O tem govorita odstavka 53. in 54. Res so laiki predvsem v odlični meri poklicani za vodstvo časnih zadev. A prav ta položaj jim daje možnost, da so istočasno pričevalci evangelija im Boga v tistem okolju, kjer živijo in delajo. Tako niso samo seme, ampak kvas in sol službene okolice.

Vsi moramo evangelijski nauk podoživljati, živeti. Pastirji (škofje in duhovniki) pa imajo posebej nalogo in poslanstvo, ta nauk razlagati na vsem sprejemljiv način in v času primerni obliki.

Moderna doba podpira sodobno Cerkev

Besedilo z veseljem ugotavlja, da današnji čas uspešno podpira in pospešuje delo Cerkve. Zakaj? Zato, ker se Cerkev stalno bogati s pridobitvami najrazličnejših kultur, civilizacij, raziskavanj in prizadevanj vseh ljudi in narodov, vernih in nevernih. Jasno, da si Cerkev prilasti le to, kar ne nasprotuje božjemu razodetemu nauku in naravnosti.

Zanimiva je sprememba v mišljenju in zahtevnosti današnjega človeka. V prejšnjih stoletjih je svet pričakoval in zahteval, da je bila Cerkev, vsaj včasih, predvsem posredovalka kulture in izobrazbe, danes pa nasprotno človeštvo terja od Cerkve izključno oznanjanje pristnega in živega evangelija. Sodobni stehnzirani svet pričakuje od Cerkve načel, po katerih bi mogel uskladiti prvotnega evangelijskega duha z modernim mrzličnim napredkom.

Poseben odstavek (56.) opozarja, da je božje ljudstvo, kljub vsem duhovnim zakladom milosti, še vedno sestavljeno iz grešnikov. In ker je krivda kakršnih koli krivic ali trenj vedno obojestranska (npr. narodi med seboj, ali poedinec in družba, ali socialne krivice in delavska poštenost, itd.), zato bodi odnos Cerkve do vseh ljudi popolnoma nepristranski in pravičen. Različen more in mora biti odnos Cerkve do sveta glede na spremenjene razmere in čas (stara doba, srednji vek, moderna doba), a pri tem ostane spoštovanje človeške osebe neprizadeto.

To ni očitek Cerkvi, ampak zagovor. Saj se je ravno v zadnjih desetletjih Cerkev posebej prizadevala za čim večjo enakost med ljudmi in za družbeno pravičnost. Cerkev ne sme biti Cerkev le bogatih ali revnih, ali belih ali črnih, ali vernih ali nevernih, biti mora mati vseh otrok božjih, vsega božjega ljudstva. Res je Cerkev posebej skrbela za ranjene ude telesa Kristusovega: za uboge, za trpeče, za preganjane, za pogane. A to ni v škodo ostalih, nasprotno, to pomeni pridobitev, obogatitev, dopolnjevanje, osrečevanje vseh v eni in edini Kristusovi sreči. To je namen tudi sodobne Cerkve v sodobnem svetu: pripeljati vse narode k luči evangelija in k edinosti vere, kjer bo en Oče, en Pastir in ena čreda. In to skuša Cerkev doseči na moderen način po poti, ki jo jasni in utira II. vatikanski vesoljni cerkveni zbor.

J. Re.

MOŠKI POGOVOR O ŽENSKEM VPRAŠANJU

Advokat: "Kaj se vam zdi, prijatelji, ali bodo ženske res morale do konca sveta ostati pri starih "ženskih" službah: kuharica, snažilka, bolničarka, vzgojiteljica in podobno. Ali se res ne bodo povzpele do važnejših mest v modernem svetu? Na primer, da bi postale poslanke, sodnice, ministrske predsednice, generalke, diplomatinje?"

Sodnik: "Ne bodo se! Ženska je že po naravi drugačna kot moški. Njena narava ji odkazuje primerno mesto v družbi".

Trgovec: "Po mojem to ne drži do zadnjega konca. Zdi se mi, da poznam nekaj žensk, ki bi prav lahko bile zdravnice, visoke uradnice, advokatinje, sodnice in celo pridigarice."

Advokat: "To je tudi moja misel. Nikar ne nasprotujmo stremljenju žensk, da bi prišle na bolj odgovorna mesta. Jaz bi bil voljan zvesto poslušati besede ženske, ki bi bile v takih položajih, kot jih je našel prijatelj trgovec. Dajmo jim

priliko, morda se bodo bolje obnesle kot marsikateri moški."

Sodnik: "Lepa reč! Kar takole naj se podamo! Jaz že ne. Po vsem, kar vem iz zgodovine in sodobnega življenja, je treba važna in odgovorna in sploh višja mesta pri vodstvu sveta pridržati moškim. Praviš, prijatelj, da bi se ženske morda na takih mestih obnesle. Pa če bi se ne? Lahko nam vse tako daleč zavozijo, da moški za njimi niti popraviti ne bomo mogli. Kaj pa ti praviš, prijatelj profesor? Kar molčiš in razmišljaš?"

Profesor: "Razmišljam, katera so tista višja in važna in bolj odgovorna mesta, ki naj jih ženske zasedejo, oziroma naj jih ne. Nisem še dognal. Recimo, če bi jaz imel na izbiro vzgajanje šestih otrok, kot nas je vzgojila moja mati, in predstvo velike univerze, niti minuto ne bi razmišljal. Sprejel bi univerzo. Za vzgajanje šestih otrok nisem sposoben. Je preveč važno in odgovorno mesto v današnji družbi."

VESTI IN VERE

DRUGI VATIKANSKI KONCIL JE RAZPRAVLJAL o svobodi vesti in vere vseh in vsakega poedinca ter končno izrekel o stvari močno besedo. Že vnaprej je bilo pričakovati, da bodo razni poročevalci to zadevo po svoje tolmačili, za njimi pa seveda tudi široki krogi bralcev. Zadeva je delikatna in jo je treba pravilno razumeti, drugače lahko marsikoga temeljito zapelje.

Koncil je želel ustvariti ozračje, v katerem bi Cerkev mogla načeti "dialog", to se pravi: navezati stike z vsem svetom in se z njim razgovorjati. Čutila je Cerkev, da je bila zadnje čase nekam preveč zaprta sama vase, svet je pa šel naprej po svoji lastni poti. Za človeško vesoljno družbo to ni bilo dobro. Da bi se potrebno ozračje ustvarilo, je moral koncil pred vsem svetom pretresti vprašanje svobode vesti in vere ter javno izreči svoje zaključke.

Ko govorimo o svobodi vesti in vere, imamo v mislih dvojce. Lahko se ustavimo pri odnosih, ki jih ima človek do Boga. Lahko pa sežemo dalje in se zamislimo v svobodo, ki jo ima človek v odnosih do soljudi in do celokupne človeške družbe. Izjave koncila se tičejo verske svobode v drugem smislu: v odnosih do soljudi. To pomeni, da ima vsak človek pravico svobodno živeti po veri, ki mu jo narekuje njegova vest. Zato noben posameznik in nobena oblast ne sme nasilno ovirati človeka, ki časti Boga na način, kot mu narekuje vest.

Človekova vest je lahko zmotna, to drži. Kljub temu človek ostane človek in njegove človeško dostojanstvo zahteva spoštovanje. Posamezna vest je lahko tako zelo zmotna, da iskreno misli in verjame: in Boga, ni duše, ni življenja po smrti. Kakor je taka zmotna vest vsega obžalovanja vredna, sile ji nihče ne sme delati. Človek kot tak še vedno ohrani svoje dostojanstvo — razen še sam nasilno nastopa.

Vse to ni nič novega in kdo bi mislil, da je bilo nepotrebno na koncilu to posebej poudariti. Toda Cerkev mora neprestano poslušati očitke, da se sama ne drži svojega nauka. Očitajo tako: V deželah, kjer so katoličani v manjšini, Cerkev zahteva svobodo zase v praktičnem življenju; drugim je ne krati, ker je pač ne more. Kjer so pa katoličani v večini, hoče Cerkev z večjim ali manjšim pritiskom spraviti vse pod svoj klobuk.

V tem očitku je gotovo nekaj resnice. V raznih časih in v raznih krajih je bila Cerkev —

in je tu pa tam še — preveč povezana s svetno oblastjo in je bilo katoličanstvo priznано kot "državna vera." V takih deželah kaj hitro pride do zapostavljanja drugih ver, do raznih krivic in celo do preganjanja. Take priložnosti in zlorabe je želel koncil obosoditi in odpraviti, zato se je odločil za razpravljanje o vsem tem in za posebne izjave o svobodi vesti in vere. Gotovo so kdaj tudi preoblastni cerkveni predstavniki grešili v tej točki, treba jim je bilo dati nauk za vse prihodnje čase.

Ko je načelo svobode vesti in vere priznано in sprejeto, stojimo ne le pred pravico, ki jo s tem imamo, ampak tudi pred dolžnostjo, ki iz tega izvira. To se pravi: tudi javna oblast, vključno Cerkev, mora skrbeti za to, da je vsak človek zavarovan v družbi pred vsakim nasiljem.

S tem še daleč ni rečeno, da koncil uvaja med ljudi neko versko brezbriznost, kakor da med eno in drugo vero ni razlike. Še manj bi se smelo reči, da je zdaj človekova vest prosta, da se nadnaravne vere oklene ali pa ne, Versko svobodo in svobodo vesti je treba razumeti tako, kot jo je izrazil sv. Pavel v listu Galačanom: "Vi ste namreč poklicani k svobodi, bratje; samo da vam svoboda ne bo priložnost mesa, marveč drug drugemu služite z ljubeznijo. Zakaj vsa postava se dopolnjuje v eni besedi: Ljubi bližnjega kakor sam sebe."

Katoličani vemo in smo v dno duše prepričani, da je naša vera edino prava, od Boga samega razodeta vera. Dosledno svojem prepričanju ne moremo priznati drugih ver za enako dobre. To bi bilo naravnost zoper našo vest. Naša vest nam pravi, da moramo biti Bogu globoko hvaležni za pravo vero, ki je bila takorekoč z nami vred že v našo zibelko položena.

Pogled po svetu, tudi če je samo zelo površen, nam pa pove, da je okoli nas polno ljudi, ki imajo drugačno vero, da, celo vrsto ver najdemo med njimi. Milijoni med njimi vzamejo svojo vero enako zares, kot vzamemo mi svojo. V svoji vesti so prepričani, da je njihova vera prava. Naša vera nas uči, da je njihova vest sicer zmotna, vendar zanje — zaradi njihovega iskrenega prepričanja — voditeljica po dobri poti. Ne smemo jih zaradi tega obsojati. Ne smemo jim zaradi tega dajati nelepkih imen. Tudi oni so otroci božji z nami vred. Po svoji veri iščejo pot k Bogu in jo najdejo. Po svoji veri se lahko zveličajo.

Zdi se, da je potrebno znova poudariti: Vse to velja za tiste drugoverce, ki imajo iskreno vest in se po njej ravnaajo. Zelo pogosto pa naletimo na drugoverce, ki se svoje vere drže le prav površno in se ne obotavljajo reči, da je vseeno, kakšno vero človek ima. Da le "nekaj" veruje, pa

je dobro, pravijo. To ni več iskrena vest, ni več le zmotna vest, taka vest je zmešana če je sploh še vest. Na žalost naletimo tudi med katoličani na taka mnenja — taki komaj še zaslužijo kato-
liško ime. Takim bo komaj kdo mogel dopovedati, kaj je koncil imel v mislih z razglasitvijo odloka o svobodi vesti in vere.

IZREKI DR. EV. KREKA

O duhovniškem stanu

Duhovno pastirstvo je najvišje socialno delo-
vanje. Hudo pohujšanje napravlja grdo blatenje duhovnikov med ljudstvom, toda ima tudi svoje dobre strani: poboljšanje in opreznost pri nekate-
rih (duhovnikih), ponižnost pri drugih požene iz njega kali. Zraven se pa leskeče v zlatem soju de-
jstvo, da Cerkev ne vzdržujejo duhovniki, marvoč Resnica. Cerkev bi bila že davno uničena, če bi jo čuvali samo slabi in grešni ljudje.

Naš stan ima eno reč, ki ga sili k socialnemu delu: diametralno nasprotje z egoističnimi name-
ni. To je stan za druge! Kdor ga tako umeva, na-
jde v njem mir, ker najde plodovito delo.

Božji blagoslov

Sejmo dobro seme! Bog bo dal svoj blagoslov. Božji blagoslov je pač največji blagor človeka.

Božji blagoslov se pa mora ohraniti z dobrimi deli. Ne samo zase, ne samo za svoje najbližje, marveč za človeško družbo, za svoje brate in se-
stre delati mora biti delujočemu namen. Tako se delo osladi in pokaže v nekem višjem, prazničnem sijaju.

Kdor revežu kaj da, Bogu posoja in si služi božji blagoslov.

PESNIK CVETKO GOLAR je umrl v Ljuto-
meru na svoji domačiji v starosti 87 let. Njegov rojstni kraj je vas Gosteče v fari Sora pri škofji Loki. Nekoč je s svojo pesmijo veliko pomenil in je spadal med splošno priznane pesnike. V slo-
venski slovstveni zgodovini je zapisan kot pesnik domače grude, polja in cvetja, sonca in zvezd, ne-
vihte in viharja, kmečkega dela in veselja.

SLOMŠKA NA OLTAR

LANI SMO POL LETA ALI VEČ Slomška nekako "zanemarjali". Pa samo v toliko, da smo v našem listu našli prostor za Baraga. Vsi veste, ka-
ko je do tega prišlo. Zdaj je čas, da se vrnemo k Slomšku. Če ne v vsaki številki, pa vsaj vsak dru-
gi mesec. Ne smemo pozabiti, da imamo med seboj namestnega postulatorja za Slomškovo zadevo, ki je zdaj p. Valerijan Jenko, slovenski frančiškan v Paddingtonu. NSW. Ne smemo niti na to poza-
biti, da pater sprejema darove za stroške pri delu za Slomškovo beatifikacijo in vas — zanje prosi.

Pričujoča Slomškova slika je najnovejša — narejena lansko leto. Izdelal jo je akademski slikar TONE KRALJ in sicer za "Slomškov mladinski dom" v Bazovici, Slov. Primorje. Slika govori sama zase in ne potrebuje razlage. Vsekako je za-
res "pristrčna", kot pravi o njej pisatelj Vinko Beličič, ki nam jo je poslal. Hvala mu! S to sliko naj bo odslej opremljen naš poziv in opomin v MISLIH: Slomška na oltar!

DAROVI: V novembru omenjeni vsoti 22 fun-
tov sta priložila dva Neimenovana: eden 25 fun-
tov, drugi pa tri. Vsoto £50 je prevzel novi name-
stni postulator p. Valerijan za odposlanje v Rim.

V Slomškovem imenu: Pristrčen Bog povrni!
Prosimo nadaljnjih darov.

Božič tipka

★ **STOPILI SMO V NOVO LETO.** Kaj nam bo prineslo? Rokujemo se in si voščimo vse najboljše, pa pri tem tako malo mislimo. Naj bi nam prineslo duhovno in kulturno pomlad, pa bi bili lahko srečna izseljenska družina. Melbournčanom še posebej želim, da v tem letu zares zavijamo rokave in spravimo dvorano in cerkev pod streho. Bog daj!

★ Božič smo imeli lep in zvezdnato nebo se nam je kar samo smejalo nad glavami, ko smo se zbrali na dvorišču Baragovega doma pred lurško votlino k polnočnici. Po sodbi mnogih je moralo biti preko 800 vernikov. Res so stali kot vžigalice in komaj komaj se je prerila procesija z Detetom do oltarja. Tam smo položili Jezuščka v jaslice. Blagoslovu jasic je sledila polnočnica, med katero so donele naše lepe božične pesmi. Tudi zvonovi so se oglasili, seveda na traku. Svetih obhajil sem razdelil skoraj petsto — kar lepo znamenje za našo melbournsko naselbino. Polnočnici je sledila še ena maša s petjem božičnih pesmi, tretjo pa sem imel — kakor navadno — v Adelaidi, kjer se je zbrala tudi kar lepa skupina rojakov.

★ Baragov dom je bil te dni pred božičem kot čebelji panj. Ureditve in okrasitve dvorišča, lurške votline, postavitve jasic v votlini . . . Zvezdo so tokrat fanje obesili visoko na drevo za votlino ter nam je prijetno kazala na jaslce. Okrasili smo tudi visoki bor pred domom, ki sleherni večer sveti daleč okrog. Dela je bilo dovolj. Seveda smo postavili tudi družinsko božično drevo in jaslce v obednici, kjer smo se zbrali na sveti večer k božičnemu slavlju. Kakor navadno smo odmolili tudi del rožnega venca zase in za vse žive in mrtve doma.

Vsem fantom, ki so mi pomagali urediti prostor za polnočnico, iskrena zahvala. Enako cerkvenemu pevskeму zboru, brez katerega bi pač ne bilo slovenskega božiča v tujini.

★ Lepo vreme smo imeli tudi pri sveti maši na prostem za Novo leto. Ljudi seveda ni bilo toliko kakor za polnočnico, a zbralo se nas je še kar. Škoda, da se k raznim marijanskim pobožnostim naši ljudje kar ne navadijo priti. Lahko bi se večkrat zbrali pri lurški votlini, pa je pri marsikateri pobožnosti še kapelica prevelika. Kaj pravite?

★ Zahvalim se za božične in novoletne čestitke tudi vsem, katerim nisem mogel odgovoriti. Vsako leto dobim čestitke s podpisom krstnega imena, brez priimka in naslova. Žal poznam preveč Francoev in Tonetov in Stankov in Lojzov, da bi vedel, kateri od njih se me je spomnil z voščili.

★ Včasih mi tiskarski škrat ponagaja, da zamenjam imena botra in očeta, ali pa spremenim ime nevesti, to pot pa moram objaviti krst, ki sploh ni prišel v tisk. Družinica Jožeta Smoleta in Štefanije r. Kavčnik v West Newportu je dobila **Johna Franka**, ki smo ga krstili dne 1. septembra, pa še ni bil v Mislih. Saj mi bo fantek oprostil, kajne? — Dne 5. decembra so iz Gippslanda pripeljali h krstu **Elizabeto Rose-Marie**, hčerko Antona Dolinarja in Helene r. Sabo. — Dne 9. decembra je bil krst v Newportu: **Helena Katarina** je prirastek družinice Janeza Mihelčiča in Valentine r. Frlic. — Enajsti december beleži krst Silvije, hčerke Franca Pongračiča in Marije r. Horvat, Clayton. — Naslednji dan je bil krst v Bell Parku, kjer je zajokal **Peter Jožef**, sinko Nikolaja Kureta in Julijane r. Kastelic, Norlane. Tam smo imeli krst tudi dne 23. decembra: **Frank** bodo klical priporojenca Franca Budja in Lynde r. Freeman, ki sta prišla iz Južne Avstralije na božični obisk k svojim prijateljem. — Dne 26. decembra je bil krst **Franca Branka**, sinka Franca Magdiča in Irene r. Zrim, Warburton, naslednji dan pa je krstna voda oblila **Elizabeto**, hčerko Ivana Dominka in Marije r. Kolman, St. Albans. — Zadnji krst leta 1965. je bil v družinici Alojza

Jeriča in Ivane r. Rozman, North Springvale: **Oigo Ano** so prinesli pred Marijo Pomagaj v Kew dne 28. decembra. — Prvi krst novega leta pa je bil 1. januarja: **Peter Marko** je sinko Franca Tomaziča in Ivanke r. Jasenc, Glenroy. — Dne 2. januarja smo krščevali v hrvaški cerkvi v Clifton Hillu: **Marko** je prvorojenec Petra Hauptmana in Ivanke r. Horvat. — Naj omenim tudi adelaidski krst: Dne 27. novembra je v Parkside oblila krstna voda **Simona Petra**, sinka Petra Ranta in Anice r. Žagar, Reynella.

Iskrene čestitke vsem družinam in obilo sreče malčkom na življenjski poti!

★ Tudi porok je bilo nekaj zdaj pred božičem: Dne 11. decembra sta si na avstralskih Brezjah obljubila zakonsko zvestobo Stanislav Batisa in Antonija Fabec. Ženin je doma iz Velike Bukovice, župnja Ilirska Bistrica, nevesta pa je iz Podgraj. — Isti dan in pri istem oltarju sta nastopila skupno pot tudi Martin Knap in Marjeta Arnuš. Ženinov rojstni kraj so Gaberce, župnja Rogaška Slatina, nevesta pa je iz Podvinca in krščena v Ptuj. — Dne 18. decembra smo pripravili "ohcet" v Baragovem domu. Naš bivši fant Drago Samec (doma iz Sv. Križa pri Vipavi) se je poročil z Marijo Šober (doma iz Maribora), ki je tri leta delala v naši kuhinji. Imeli smo prijetno domačo slovesnost. — Isti dan se je pri sv. Brigiti v North Fitzroyu poročil bivši fant Baragovega doma, Jože Žužek (iz Malega Ločnika, župnja Škocjan pri Turjaku), ter rekel "da" Palmiri Pri-baz (iz Kopra, župnja Šmarje pri Kopru). — Tretja poroka tega dne je bila tudi v naši kapeli: Alessandro Enzo Ballarin (iz Zadra) je dobil za ženo Santo Valenta (iz Motovuna v Istri).

Vsem parom tople čestitke z željo, da bi jih v življenju vselej spremljal božji blagoslov.

★ Za cerkev in dvorano smo do danes nabrali £8,148-18-0. Kar lepa številka, kajne? Pa še deset Kanadskih dolarjev mora zraven, ki mi jih je prav v teh dneh poslal bivši Melbourcan, zdaj Kanadčan dr. Zlatko Verbic. To je že njegov drugi dar: znak, da še ni pozabil Avstralije in zasleduje po Mislih naš napredek. Medtem je tudi doktoriral in odprl svojo prakso v Torontu. Res lepo, da se iz take daljave spominja nas, ko celo med nami mnogi še stoje ob strani.

Z zgornjo vsoto, ki še kar počasi raste, me finančna stran ne skrbi preveč. Bolj me skrbi delo kot tako. ZIDARJEV NAM MANJKA, pa jih je vendar toliko med nami. V sredo po Novem le-

tu nam pripeljejo glavno železje za strop dvorane, zidov pa še nismo končali. Lepo prosim vse, ki znate uporabljati kelo: žrtvujte še kak dan za naše skupne načrte.

★ Sem slišal, da je Bugarjev oča tam na Dolenskem včasih pomodroval: "Kozarcev in otrok ni nikoli preveč pri hiši. Kozarci se pobijejo, otroci pa zrastejo in sfrče iz gnezda. Če jih je več, vsaj kakšen morda ostane pri hiši v pomoč staršeru na stara leta . . ." Stara modrost, ki odtehta vse nove "modrosti" o preprečevanju rojstev, ki so po časopisih in v pogovorih na dnevnem redu ter tako begajo mlade izseljenske družine. Družina, ki žrtve ne pozna več, zaide v druge težave, ki so vse hujše kot pa skrb za otroke. Zgledov za to ima mo že dovolj tudi med nami. Kaj pomaga nova hiša in vsa udobnost, ko pa sreče ni v njej. Sreča v družini se more kupiti samo z žrtvijo, ki sta jo mlada zakonca pri poroki voljno sicer sprejela, kasneje pa odložila na račun udobnega življenja. Kaj ni res tako?

★ Na Svečnico, sredo 2. februarja, bomo imeli pri Mariji Pomagaj v Kew pete litanije z blagoslovom. Začetek kakor navadno ob pol osmih zvečer. Vsi vljudno vabljeni!

IZ "KOTIČKA"

Uršičeve tri voščijo Anici

V Melbournu smo imeli Slomškovo šolo šest let pod vodstvom učiteljice Anice Srnec. Zadnjikrat smo imeli to šolo na tretjo nedeljo, ker zdaj učiteljica Anica gre na obisk v domovino.

Nič nismo bili veseli, ko nam je povedala. Občutili smo, da smo jo ljubili in da nas je tudi ona zelo ljubila. Če dobro premislimo, nam je velikokrat napravila veselje. Pa ne samo nam otrokom, tudi odraslim, posebno materam in očetom.

Veliko dobrega nam je naredila, kar ne bo pozabljeno ne pri Bogu ne pri nas. Zato nam je bilo zelo težko posloviti se od njene šole. Še bolj težko pa bo, ko se bomo poslavljali tudi od nje.

Iz srca ji voščimo srečno potovanje in veselje v domovini. Kjerkoli boste hodila, naj vam bosta ob strani Jezus in Marija. Iz srca vam voščijo vso srečo v novem letu — Majda, Jožica in Cvetka Uršič.

stari in mladi

Iz knjige: MED LJUDMI

Dr. Anton Trstenjak

Starost in njeni glasniki

O VSAKI DOBI ČLOVEŠKEGA RAZVOJA se da do postavitve značilnosti in meje, samo za starostno dobo to ne velja. Edini mejnik v tem je doba mene pri ženskah, ko očitno preneha doba "življenja polnih let" in nastopijo leta staranja. Morda še najbolj zanesljiv in značilen skupni znak pri moških in ženskah je daljnovidnost. To je sprememba očesnih leč, zaradi katere človek (okoli 50. leta) ne more več brati brez naočnikov ali pa mora knjigo držati daleč proč od sebe.

Starost je na splošno dobro označil T.S. Eliott, češ da se "telo in duša v starosti začenjata razhajati." Duša je še zdrava, spočita in jasna, celo vedno jasnejša, telo pa vedno bolj bolešno in neobgledno. Znani zdravnik in psiholog romantične dobe Carus dobro pravi, da je za mladost važno in potrebno predvsem zdravje podzavestne, v starosti pa zdravje zavestne duševnosti.

Stari rimski pesnik Juvenalis ima torej s slovečim izrekom "zdrava duša v zdravem telesu" prav le za mladost. Za starost pa je navadno na robe: Zdrava duša v bolnem telesu. Potemtakem ima nemški pesnik Goethe docela prav, ko meni, da "človek v mladosti živi s svojim telesom, v starosti pa zoper njega".

Seveda se pa starost ne kaže samo s propadanjem telesnih moči in zdravja, marveč tudi v pešanju duševnega življenja, njegove moči, usmerjenosti in delavnosti. Pesnica Marija von Ebner-Eschenbach je zapisala o tem pomenljive besede: "Starost povelja ali pa okosteni". Povelja, kadar ostane duševno zdrava, spočita in jasna kljub telesu in njegovim slabostim. Okosteni pa, kadar duševno upada, peša in slabi vzporedno s telesnim propadanjem, boleznimi in motnjami.

Neenakomernost, različnost in nezakonitost staranja, zlasti pa še to, da stari ljudje navadno neradi govorijo in neradi priznavajo, da se starajo in da se na tihem že čutijo stare, je v tehnično-industrijsko razviti Ameriki kot poseben problem gospodarstvene politike in družbenega sožitja, pobudilo ustanovitev posebnih posvetovalnic za starost. (Old Age Counselling Centers.) Morda bi bila zlasti pri nas (v Sloveniji) za kmečke ljudi in njihovo medsebojno sožitje posvetovalnica za sta-

re ljudi. (dušno-zdravstvena posvetovalnica) še bolj potrebna kot vzgojna posvetovalnica za doraščajočo mladino.

Kako se starost doživlja

Ameriški psiholog Stanley Hall in nemški psiholog Fric Giese sta z vprašalnimi polami, ki sta jih razposlala mnogim uglednim osebnostim, hotela natančno statistično ugotoviti, kako in kdaj ljudje doživljajo staranje. Ta način seveda ne more dati zanesljivih podatkov, ker taka vprašanja včasih človeku nehote položijo odgovor že na jezik ali ga vsaj naravnajo v določeno smer.

Na podlagi njunih poizvedb se ljudje začnejo čutiti stare okrog 49. leta (O joj, je pa kar čas, da MISLI začno s temi članki. Dozdaj smo verjeli, da so to šele "srednja leta". — Ur.) Zanimivo je, da se mnogi zavedo svoje starosti šele ob kaki opombi, ki jo doživijo. Enainpetdeset let star trgovec se uči voziti kolo. Pa sliši opazovalca, ki blekne: "Česar se Janezek ni naučil, se tudi Janez ne bo." Tedaj se prvič zave, da je star.

Visokošolski profesor se je prvič zavedel tega, ko se mu je 55letnemu v tramvaju mlada gospodična umaknila, s sedeža kot "starejšemu". Neka dama se je zavedela svoje starosti, ko so otroci na cesti za njo vpili: "Glej jo, babico, kako raca!" Možu 53 let je rekla prodajalka tobaka, ki ji je poudarjal, da ne kadi veliko: "Sicer pa starejši gospodje radi prav veliko kadijo". Takrat ga je zazebló: "Za starega me ima! — Havelock Ellis si je po štiridesetem letu kupil naočnike za branje od blizu, kar mu je bilo zelo cdveč. Optik pa mu je rekel: "Saj to je naravno, to je vsakdanje znamenje starosti." Tedaj se je zavedel: Začenjam drugo polovico življenja; navzdol gre in ne več navzgor. — Priletni dami je napravil frizer slab poklon, ko ji je rekel: "Pa imate še prav lepe lase!" — Prav tako čudno zadene podjetnika, profesorja, ako ga kdo "ljubeznivo" vpraša: Kako dolgo boste še vlekli? — Podobno se godi kmetu, če ga vprašajo: Oče, ali boste kmalu čez dali? — Kulturni delavec se zave svoje starosti, ko sliši o odličnih osebnostih, mlajših od njega, na odločilnih mestih.

(Točno! Neki človek se je zavedel svoje starosti, ko so v Rimu prvič v zgodovini izvolili papža — mlajšega od njega. Da se mi to zgodilo, bi verjetno dr. Trstenjak še ne našel mesta v MISLIH s svojimi "starostnimi" razpravami. — Ur.)

Sicer pa začne človek polagoma brez teh mi-
lih in nemilih opomb čutiti staranje. Večina na-
vaja pri tem telesne motnje in slabosti; noge, zo-
be, gube na obrazu, sive lase, želodec; srce peša,
težko se lovi sapa in podobno. A tudi duševnega
stanja se človek polagoma zave. Andre Dide piše
v svojem 52. letu: Nikamor več ne pridem s knjigo,
ker se ne morem otresti misli, da je ta knjiga za-
danja . . . Utrujenost in zoprna otožnost me na-
vdajata. Ko je imel 60 let, je naravnost povedal:
"Kar imenujem utrujenost, je le starost".

Seveda je zavest staranja pri različnih ljudeh
različna. (O tem prihodnjič).

BESEDE LJUBEZNI

I. Burnik

*Čas bo prišel,
ko bomo mi otroci
s smehljajem v očeh,
kakor ozimina živo zeleneli.*

*V rasti se ustnice dotaknejo
prve besede —*

*Preddurje prekatov se širi —
Glas raste v molitev.*

*Z besedo človeka
veruj, zaupaj in ljubi,
da se boš znal v trpljenju
pravično upreti
zaničevalcu Boga.*

"JAZ SEM PRIŠLA NA SVET V BARAGOVCI CERKVI"

TAKO JE Povedala LANSKO LETO ame-
riška Indijanka g. Jožetu Godinu, ki je pustil
Cleveland in šel v Marquette pospeševati delo za
Baragovo svetniško čast. Bila je čudna novica in
je vredna, da jo razložimo na podlagi tega, kar
beremo v "Ameriški domovini."

Leta 1840 se je Baraga na prošnjo Indijancev
naselil v kraju L'Anse (LOK) v državi Michigan.
Ustanovil je indijansko redukcijo in postavil ne-
kaj desetoric hiš za rdečkožce, da bi se stalno
naselili. Učil jih je poljedelstva in raznih obrti.
Tudi cerkev jim je omislil. Kupil je neko trgovsko
shrambo in jo spremenil v cerkev. Plačal je 40
dolarjev. Sestavljena je bila iz močnih hlodov in
desk. Sam je rekel o njej: "Cerkev je sicer majhna
in lesena, pa bolj sveta kot Salomonov tempelj,
saj jo posvečuje s svojo navzočnostjo On, čigar
prvo stanovanje na zemlji so bile jaslice."

Čas je prinesel, da so L'Anse prevzeli beli
ljudje in ga razvili v mesto. Indijanci so se ra-
zkropili v bližnjo okolico, nekateri pa tudi v od-
daljena mesta. Baragova cerkevica je prišla ob ve-
ljavo. Postavili so novo, zidano. Ker je pa bil les
še vedno trden, je neki Indijanec — pisal se je
Cardinal — staro cerkev demontiral, prepeljal ne-
daleč proč in si napravil hišo. V njej se je naselil

s svojo družino in tam se je rodila ona Indijan-
ka, ki je svojo in Baragove cerkve zgodbo pove-
dala g. Godinu.

Father Godina si je šel hišo ogledat in jo je
od vseh strani fotografiral. Še vedno les kar do-
bro drži, vsaj v glavnem. Res so pa nekatere kose
v teku časa nadomestili. Tako je slovenski du-
hovnik iz Clevelanda, po rodu Prekmurec, zaslo-
vel kot odkritelj prve Baragove cerkve v L'Ansu,
ki je bila doslej izgubljena, čeprav dosti blizu pri
roki. Njegovo odkritje so potrdili še drugi stari
Indijanci v okolici.

Odkritje je zbudilo med Amerikanci mnogo
zanimanja. Neki dnevnik je najdbo popisal in po-
pis opremil s fotografijami. Tako je Fr. Godina
pripomogel, da Baragovo ime Amerikanci spet
krepro proslavljajo.

G. Godina ugiba, kaj napraviti z najdeno hišo,
bivšo Baragovo prvo cerkvijo v L'Ansu. Morda
bi jo prenesli v Lemont, morda v Cleveland in jo
spet spremenili v kapelo. Bomo pozorno prisluhni-
li nadaljnjim poročilom.

Ta mesec, 19. januarja, bo 98 let od blažene
smrti škofa Baraga. Nismo več daleč od — sto-
letnice. . .

Izpod

Triglava

V NOVI GORICI so samo v mesecu avgustu preteklega leta zamenjali laškim obiskovalcem mesta 200 milijonov lir za dinarje, in to v znesku 400 milijonov. Od leta 1955 do lani so Slovenci in drugi Jugoslovani v okvirju "maloobmnejnega prometa" hodili kupovat v Trst in Gorico, ker so tam dobili vse ceneje. Po denarni reformi v Jugoslaviji se je pa čez noč vse obrnilo. Ker dobiš 200 lir za 100 dinarjev, zdaj laški državljani hodijo kupovat v Jugoslavijo, posebno v Novo Gorico in Šempeter. Jugoslaviji je to v korist, ker pride do "deviz", goriški in tržaški trgovci pa sivo gledajo na procesije proti vzhodu.

PRI ZIDANEM MUSTU je proti koncu novembra prišlo do velike železniške nezgode. Ljubljanski osebni in neki tovorni vlak sta zadela drug v drugega. Lokomotiva osebnega vlaka se je razkrla v dve polovici. Več voz obeh vlakov je bilo razbitih. Od potnikov je bilo 8 ubitih, zelo veliko pa ranjenih. V vozovih tovornega vlaka je nezgoda pobila več glav živine.

SLOVENSKA GORNIKA Tine Mihelič in Boris Gruden sta v lanskem avgustu doživela težke dni in noči na gori Mont Blanc v Alpah. Iznenadil ju je snežni vihar in z njima dva Dunajčana, ki sta bila gori ob istem času. Vihar z zameti je bil tako silen, da so morali šest dni in noči prebiti pod ledeno steno in čakati na rešitev. Končno so jih Francozi našli in jih s helikopterjem dvignili v svet. K sreči Slovenca nista toliko pomrznila, da bi bila potrebna operacija. Dunajčana sta pa bila vse huje prizadeta.

"JANEŽICEV SKLAD" — literarni — so ustanovili koroški Slovenci in zbirajo vanj denarne prispevke. Ime je dobil sklad po možu, ki je bil nekoč ponos slovenske Koroške in literarni stebler celokupne Slovenije. Namen sklada je, da omogoči izdajanje knjig novemu kulturnemu rodu, ki se zbira danes okoli MLADJA v Celovcu. Mladje je list, pa je tudi organizacija. Za bodočnost slovenstva na Koroškem silnega pomena. Prva knjiga, ki je izšla s podporo iz Janežičevega sklada, je pesniška zbirka Miška Mačka pod naslovom Ujeti krik. Ocenio je napisal v Svobodni Sloveniji Tine Debeljak. Pove nam, da je Maček pesnik evropskega kova in se zelo razlikuje od drugih koroških

kih pesnikov, kot sta Hartmanova in Poljanšek. Mačku daje veliko priznanje in mu napoveduje odlično bodočnost, čeprav je njegova zbirka tako "moderna", da ni v njej ne velikih začetnih črk ne pik ne vejic ne klicajev in vprašajev.

V MARIBORU preživi vsak week-end — od petka do nedelje — mnogo turistov iz sosednje Avstrije. To se jim izplača, ker je že sama prehrana zelo poceni, pa tudi razni predmeti v trgovinah so dosti cenejši kot v Avstriji. Omenjajo na primer usnjene stvari in cigarete. Sploh velja po vsej Evropi Jugoslavija za najcenejšo deželo, zato ima vedno več turistov iz vseh krajev sveta. Za pičlih 3,000 avstralskih funtov lahko kupiš krasno hišo z vso moderno opremo.

GOSPODARSKA REFORMA daje ljudem povod za vsakovrstne hudomušne opazke in šale. Zlasti v pričakovanju novega dinarja, ki je nastopil svojo pot v promet z novim letom. V Mariboru pravijo, da se je most na Dravi čez sredo preklal, ko so peljali čezenj gospodarsko reformo. Drugje so predlagali, naj bi se novemu dinarju reklo "komunist". Pa so drugi ugovarjali, češ: kako čudno bo slišati, če bo kdo kupoval osla, ali prašiča, pa bo vprašal: koliko komunistov zahtevate zanj?

V TRSTU so dajali do novega leta za 100 dinarjev 42 ali kvečjemu 45 lir. Vendar več ko 1000 dinarjev niso marali zamenjati. Ne bi vedeli, kaj napraviti s takim številom dinarjev. V Sloveniji kljub vsem težavam upajo, da bo novi dinar dobil tudi mednarodno veljavo in se bo dalo z njim v svet. Sedaj je seveda tudi doma jako malo pomenil. Za angleški funt si dobil 3,500 din, za ameriški dolar 1,250. Najbolje si pa napravil, če si šel s tujim denarjem nakupovat. Dali so ti do 25% popusta.

ROJAK Z OBISKA DOMA poroča: Tu lahko kupiš zelo dobre stvari. Moška obleka stane 35 do 50 tisoč dinarjev, dobri čevlji 8,000, srajca, boljša kot v Avstraliji, 5,400, goveje meso 1,200 kila, bel kruh 220, črn 180, cigarete take kot naš Rottmans 250. Stanovanja so draga. Upokojenec, ki dobiva 60,000 din pokojnine, mora plačati za stanovanje sebi in ženi 15,000. Obiskovalec je slišal hudobno opazko, da imajo sedaj tam enajsto božjo zapoved: Ubij očeta in mater, da prideš do stanovanja.

SLOVENSKI ŠKOFJE so se pred božičem obrnili na vlado s prošnjo, da bi se BOŽIČ spet uveljavil kot praznik in se kot tak tudi v javnosti upošteval. Prošnja je bila odbita, nič ni ganila Tita . . .

SVOBODA GOVORA, bolje rečeno: svoboda zabavljanja, je zdaj tako velika, da tudi v javnosti, na vlakih, avtobusih, v gostilnah in tako dalje nihče ne pade po tebi, če zabavljaš. Oblast čuti, da po 20 letih ni več nevarnosti, da bi jo kdo prekucnil. Veliko nekdanjih komunističnih veljakov je zdaj v pokoju, bivših oficirjev in uradnikov. Mnogi so še dokaj mladi, pa niso več za rabo, ker vedno več študiranih išče zaposlitev. Prejšnji se morajo umakniti. Zabavljanja je dovolj, pa ne pomaga. Ljudski humor ve povedati, da zdaj že komaj vidiš v Sloveniji komunista v javnosti. Zakaj ne? Mladi so odšli v Nemčijo, stari so pa v cerkvi.

ALJAŽEV STOLP NA TRIGLAVU

V PRIČUJOČI ŠTEVILKI NAŠEGA LISTA lahko berete, kaj ve rojak J. Pristov povedati o Triglavu in Aljaževem stolpu na njem. Tukaj pa povejmo, da je preteklo leto Aljažev stolp slavil 70 letnico življenja in tega se je slovenski tisk po svetu spomnil. Mi pa šele zdaj, ko je pred nami zgodba J. Pristova.

Župnik Aljaž je bil v Triglav od sile zaljubljen. Na njegovem vrhu je kupil sveta za en avstrijski cekin, naredil načrt za stolp in ga dal izde-

lati mojstru Belcu v Št. Vidu nad Ljubljano. V kosi so znesli stolp na vrh in Belec ga je sestavil in pritril v 5 urah.

Nemški turisti so ne samo protestirali, ampak naperili zoper Aljaža sodnijski postopek. Župnik se pa ni nič ustrašil. Potolalžil je sodnike nekako tako: Pojdite, pojdite, stolp je ves iz pleha, v petih letih ga bo rja uničila, čemu bi se gnali s sodbo. Res so odnehali, stolp pa krepko stoji še po 70 letih.

Dnevnik "Slovenec" je o postavitvi stolpa poročal:

"Gospod Jakob Aljaž, župnik na Dovjem, kateri je za povzdigo slovenske turisticke že mnogo storil, je na najvišji vrh Triglava postavil železno koč (razglednik). Ta razglednik je velike važnosti zaradi tega, ker omogoči tudi v najhujšem vetru bivanje vrh Triglava, kar sedaj v takem vremenu ni bilo mogoče. Razglednik je okrogel, 2 metra visok in meri poprek 1 m in 25 cm. Ima vrata, znotraj klop. Skozi 4 zgornja okna ogleduješ stoji, skozi spodnja pa sede krasen, veličasten razgled. Stolp je v skalo z vijaki pritrjen in razen tega še z bakrenimi žicami pritrjen v bližnje skale. V njem ima 6 oseb prostora."

V ta Aljažev stolp nas torej popelje zgodba Janeza Pristova. Župniku Aljažu bi gotovo ne bila všeč, v grobu se pa zaradi nje tudi ne bo obrnil. Naj v miru počiva!

Slovinci v Melbournu so imeli nekoč Aljažev stolp kar med seboj. Morda ga imajo še

ONSTAN TRIGLAVA

SO ŠE DRUGE GORE

Janez Pristov

NAJ VAM POVEM, KAKO JE OSENNARJEV TONEJ hodil na Triglav in kaj je gori videl. Osenarjev Tonej, naš sosed, je bil že star fant, ko sem bil jaz še otrok. Po poklicu je bil tesar in se je večkrat mudil pri nas. Rad je pripovedoval svoje doživljaje, posebno iz ujetništva na Ruskem v prvi svetovni. Nekoč nam je pa začel praviti, kako je plezal na Triglav. To je bilo za nas še bolj novo kot ujetništvo v Rusiji, pa smo hitro vprašali, kako je bilo na Triglavu. Najprej je samo takole povedal: "Tam gori je salamensko mraz."

Pozneje je bolj natanko razložil, kako je prišlo do izleta na Triglav. Bilo je kmalu po tistem, ko je zrasel na Triglavu Aljažev stolp. Med našimi kmeti je bil turizem še popolnoma neznan. Veljalo je na splošno znano geslo: Gora ni nora, tisti je nor, ki gre gor. Vendar je pa bilo nekaj junakov, ki so imeli o gorah drugačno mnenje. Med temi so bili Osenarjev Tonej, Torkarjev Jaka, Cuznarjev Francelj in Gorjupov Peter.

Ti štirji so se torej zbrali skupaj in sklenili, da pojdejo na Triglav in potem ljudem povedo, kaj se gori vidi. Saj so ljudje vedeli mnogo povedati o Triglavu, največ tisti, ki niso bili nikoli gori. Naši štirje junaki so si torej nabasali nahrbtnike in krenili proti Triglavu skozi Krmo. Takrat še ni bilo planinskih koč, zato so se namenili prvi dan do najvišjih rovtov, kjer bi se dalo v kakšnih svisljih prespati. Drugi dan bi šli na vse zgodaj naprej in morda že dospeli na vrh.

Načrt ni bil napačen, vendar ni šlo vse kot bi moralo. Svisli so res kar srečno dobili, zlezli vanje in se zakopali v seno. Mislili so zgodaj vstati in iti dalje. No, vstali so res in krenili na pot, pa je bilo tako salamensko mrzlo, da so sklenili malo počakati, dokler jih sonce ne ogreje. Vrnili so se do rovtov in spet legli. Čez čas so si rekli, da sonce že toplo sije, torej gremo na pot. Prej so pa še začeli pokušati domačo slivovko, ki je je vsak imel čedno steklenico v nahrbtniku. Le Cuznarjev je imel s seboj navaden špirit, tega pa kar dve steklenici. Tovariši so mu ponudili slivovke in prav rad je krepko potegnil iz vseh treh steklenic. V zameno je ponujal svoj špirit, pa niso marali. Zato je

potem sam tudi še nekaj požirkov špirita poslal po grlu. Naj vidijo fantje, koliko Francelj prene-se!

Ura je bila devet in krenili so na pot. Jaka in Peter, dva suha dolgina, sta vodila, Tonej in Francelj počasi za njima. Francelj Cuznar je imel tenke noge kot žveplenke pod precej močnim trupom. Za hribolazca ni bil ustvarjen. Tonej ni bil dosti drugačen, zato sta kmalu zaostala. Franceljnu se je začela poznati zavžita pijača in to ju je še bolj zadrževalo. Vendar je do Kredarice še kako šlo. Tam sta ju čakala Peter in Jaka. Nekoliko so se okrepčali s prigrizkom in požirkom, Cuznarjev spet iz špiritne steklenke.

Stopili so dalje na pot v istem redu kot prej. Tonej je hotel, da bi šla ona dva zadaj in bi Franceljna dejali "v špico", pa ni zaleglo. Pot od Kredarice naprej je na nekaj krajih nevarna, zato so tam zabiti klini, da bi se jih človek oprijel, če bi mu spodrsnilo. Francelj je ostal zadaj, ni mogel biti s Tonejem vstric. Na najbolj nevarnem kraju se Tonej obrne in vidi, da Francelj lazi pod klini. S težavo ga je spravil nazaj na pot, ga najprej pošteno ozmerjal, potem pa s krepkimi sunki oognal naprej.

Tako sta le lezla in bila že blizu vrha. Ampak tam gori je poleti redek dan brez nevihte. Tudi tokrat so se nenadoma od nekod privlekle megle in vse zakrile. Kmalu je začelo treskati, kot treska samo na Triglavu. Usul se je dež, potem sodra, nazadnje sneg. Metlo je in vihralo, kot bi bil sodni dan. Fanta sta premišljevala, kaj ju je gnalo sem gor in čemu. Najbolj obupan je bil Cuznarjev. Le po kaj sem pritrpal sem gor, da me tu strela ubije!

Končno sta vsa premočena in premražena dospela na vrh in se zatekla v Aljažev stolp. Notri sta našla Petra in Jaka, ki sta komodno sedela in jedla klobase. Tonej se je razjezil:

"Tako, tako! Vidva se takole dobro imata, mene pa pustita, da vlačim pijanca po tem salamen-skem skalovju. Le čakajta, dol ga bosta spravila vidva, jaz se ne bom več zmenil zanj".

Pa tudi Francelj se ni nič zmenil za Toneja. Komaj je bil prestopil prag, je že ležal v kotu in spal kot polh.

Nevihta se je še dosti hitro plegla in začeli so misliti na odhod. Z razgledom tako ali tako ni bilo skoraj nič, povsod so megle zakrivale doline in po večini tudi vrhove. Tonej je bil še zmerom slabe volje.

"No, kaj je tu videti takega, da je bilo vredno priti gor?"

Jaka je modro odgovoril in Toneju zamašil usta.

"Kaj to, če se kaj vidi ali ne, glavno je, da smo prišli gor in se bomo lahko pobahali pred ljudmi, ki so usekani na to plat. Pojdemo!"

Saj bi šli, če bi bil Francelj za to. Pa so ga morali pošteno pretresti in nabunkati, da se je spravil na noge. K sreči je imel Jaka s seboj vrv za

vsak primer, pa so povezali z njo Cuznarjevega in ga gnali s seboj kot medveda. Saj je še nekam šlo, vendar so morali precej trdno vleči vrv nazaj. Pri tem opravljanju so se tovariško menjavali. Tako so končno prikolovratili do tja, kjer stoji danes planska koča, poimenovana po najbolj slavnem možu v državi. Sprva je bila Aleksandrova, potem Titova, zanaprej se bo pa videlo . . .

Nadaljnje poti naših junakov ne bom opisoval. Le to naj povem, da si je Cuznarjev prihrbolazil težak prehlad, pa hujšega ni bilo. Jezil se je na Triglav, na vreme, na tovariše, na vse, samo na svoj špirit ne.

Doma so hoteli ljudje iz vse okolice vedeti, kaj so naši junaki s Triglava videli. Ti so pa odgovarjali:

"Videli smo skale, prepade, mrzel sneg, leden veter, cela morja megle in še kaj. To zdaj vemo, da so onkraj Triglava še druge gore."

Ljudje se niso nič čudili. Zaključili so, da je moder pregovor, ki pravi:

"Gora ni nora, tisti je nor, ki gre gor".

KONCIL, MAŠA IN URA

(Po poročilu iz Devete dežele)

FARANI Z ŽUPNIKOM NA ČELU so bili zbrani na nekakšnem sestanku za pomenek o potrebah cerkvenih naprav. Lepo so se razumeli, uspešne zaključke so napravili. V nekaterih rečeh pa le niso soglašali. To se je videlo in pridušenega pošepetavanja na ušesa med pričujočimi. Končno je eden prosil za besedo in jo seveda dobil.

"Saj nič ne rečem, nekaj pa večini med nami le ne gre v glavo. Ta ljubi koncil tam v Rimu! Saj veliko ne vemo, kaj pomenijo vse te novotarije in kakšne so. Ko beremo o njem, je polno namigavanja o novih podvigih v katoliški Cerkvi, pa le malo razumemo. Kar se tiče novotarij, nam je najbolj pred očmi ta nenadna sprememba v mašnih obredih po naših cerkvah. Zdaj slišimo, da so ne-kje, menda v Zagorju ob Savi, prenesli oltar na sredo cerkve, klopi pa v nekakem krogu okoli nje-ga postavili. Le zakaj vse to? Mi smo vajeni starega obreda pri maši in nam ne gre v glasvo, zakaj in čemu te spremembe. Če je bilo dobro tri sto let in menda še delj, zakaj je treba naenkrat toliko popraviti?"

Vsi so gledali v župnika. Nekaj časa je molčal. Potem je segel v žep in izvlekel uro. Pritisnil jo

je na uho, jo potresel, spet nesel na uho, nazadnje nejevoljno vtaknil nazaj v žep. Rekel je:

"Oprostite, ampak zares sem slabe volje. Ta moja ura! Trideset let je izvrstno delovala, nobene popravila ji ni bilo treba. Ne morem razumeti, zakaj se je prav danes kar na lepem ustavila. Jaz pa komaj vem, kje je kakšen čeder urar! Le zakaj ne bi šla še teh par let, ki jih bom živel!"

Tistemu, ki je malo poprej govoril, je lezla jeza iz želodca v grlo. Tudi ostali so se nekam nemirno pregibavali. Bili so prepričani, da je župnik nalašč speljal stvar drugam. Bil je pač v zadregi in se je skušal odgovoru izogniti. Končno je eden planil:

"No, če je ura trideset let brezhibno delovala, ste pa res lahko zadovoljni. Trideset let stara ura pač zasluži, da ji potrebno popravilo iz srca privoščite".

Župnik se je pomiril. Rekel je:

"A tako! Saj imate končno kar prav. Jaz celo mislim, da tudi mašnemu obredu, ki je dobro služil tristo let, kot pravite, lahko prav iz srca privoščimo nekaj popravila."

USTRELJEN

Zvonko Velišček, Granville

BILO JE PRED ČASOM, ko mi šef v tovarni predstavi nekoliko nervoznega fanta:

"To je George Tatar. Delala bosta skupaj. Bouda dobra prijateljja."

Tudi jaz sem se fantu predstavil. Poprašujem po tem in onem. Za približje spoznanje ni bilo časa med delom. Fant je počasi poprijemal.

Dnevi so tekli. Z Georgem sva bila vedno skupaj pri delu. Delo naju je povezovalo. En sam bi ga težko opravljal.

"Kje si bil poprej zaposlen?" ga nekoč vprašam.

"Ne vem naslova tovarne. Tam sem delal le par dni!"

"Ali ti ni bilo všeč?"

"Všeč že. Bilo je lahko delo. Ali šef me je zapodil. Skregal sem se z njim".

"Skregal! Mislim, da si premlad za tako reč. Pa tudi sicer nima pomena skreganje s šefi".

"Sem se moral. Nočem, da nekdo vedno stoji ob meni in mi ukazuje, kako naj poprimem. Naj mi pokaže enkrat, ne pa petdesetkrat".

"Pa je imel le prav. Vidim, da se ne potrudiš. Šef ti je hotel samo pomagati."

Na to ni odgovoril.

Opoldne smo imeli pol ure oddiha. Z Georgem sva odšla dol na travo k ograji. Malicala sva. Dan je bil lep in topel. Bolje nama je bilo na zraku kot v zatohli jedilnici.

Naenkrat George vpraša:

"Kaj počneš ob sobotah in nedeljah?"

"Ob sobotah grem v kino. Včasih sam, drugič s prijateljem. Ob nedeljah sem po večini doma. Razen ko grem v cerkev . . ."

"V cerkev!"

Na njegovih ustnicah sem opazil zaničevalen nasmeh.

"Ha, v cerkev hodiš! Zelo zaostal fant! Komaj veš, čemu si se rodil."

"Kaj pa blebeteš? Nič te ne razumem."

"Veš, jaz ob nedeljah ne vstanem pred poldnem. Ob sobotah se potepam pozno v nedeljsko jutro, da je veselje. Očetu rečem, da grem v kino. Pa ni res. Ali naj sedim tam ure in ure ter gledam mrtve podobe? Privoščim si kaj boljšega — žive punce! Skoraj vsako soboto imam drugo. Ljubovanje z njimi je tako prijetno, da pozabim na

vse, tudi na čas. Večkrat se zgodi, da me tretja ura zjutraj še zaloti v parku. Potem grem domov. Vsi že spijo, nihče niti v sanjah ne slutí, kod sem hodil. Ležem v posteljo in zaspim kot ubit. To je življenje, da se izplača."

Razmišljam, kaj bi mu rekel. Ali se ga bo sploh kaj prijelo? Pa že spet on govori.

"Ha, ti si seveda kaj takega ne moreš privoščiti, ko boš šel drugi dan v cerkev. Preveč zaspan bi bil in vest bi ti očitala, da si napravil greh. Še k spovedi bi te priganjala vest, ha! Ne ne, ti si ne moreš privoščiti takih sobotnih zabav. Ne veš, kaj je življenje vredno."

Samo s pogledom sem ga ošinil. Pa ni odnehal. Razložil je svojo misel:

"Prijateljja sva, razumi me, ko ti skušam do- povedati, kaj je vredno življenje za mladino. Cerkev je dobra za stare, da v njej molijo in prosijo za odpustanje grehov iz mladih let. Za to je časa dovolj, ha ha."

Molčal sem. Videl je moje pomilovanje, besed se mi je zdelo škoda, Vsaj ta hip bi mu nič ne koristilo, sem si mislil.

Kmalu potem sem pustil delo v tej tovarni. Poslovala sva se na kratko. Rekel sem mu samo, naj bo priden in pameten . . .

"Se bova že spet kje srečala", mi reče z nasmehom za moj dobri nauk. Potem ga nisem več videl.

Na Silvestrovo popoldne sedim v vlaku. Sopotnik pred mano bere časopis. Gleda v prvo stran lista. Sklonim se malo naprej in preberem naslov z debelimi črkami:

"Sedemnajstleten fant ustreljen. Policaj ga je . . ."

Še bolj se sklonim naprej in berem:

"Fantovo ime je George Tatar . . ."

Mrzel pot me oblije, ves se stresem. Skoraj nazavedno vstanem in se pomaknem k vratom. Šele na svežem zraku se spet jasno zavem.

George Tatar ustreljen! In je bil skoraj moj prijatelj! Le zakaj ga je ustrelil? Ni treba dosti ugibati. Pomislil sem na njegovo govorjenje. Kaj bi ugibal. Že takrat bi bil lahko slutil, da fant ne bo dobro končal. Pozneje sem bral o vseh podrobnostih. Nehote sem fanta nagovoril in mu rekel:

"George Tatar! Če bi ti imel skrb za kaj pametnega in dobrega, bi ne prišlo do tega. Gledal si samo na to, kako bi užival, kako bi se zabaval. Tisto je drago življenje, ti pa nisi imel denarja. Hotel si uživati zastoj, pa nisi pomislil, da tvegaš življenje . . . Morda si pomislil šele, ko je bilo prepozno. Zdaj te ni več. Kdo ve, če ni bolje tako. Kdo ve, kaj bi še postal, če bi ti bilo dano nadaljevati, kar si počel . . ."

NAŠ "JANEZ FOURI LE MURA"

KDOR JE BIL KDAJ V RIMU, je gotovo videl razne cerkve, ki o njih pravijo, da stojijo "fuori le mura" — izven obzidja. Najbolj je menda znana bazilika sv. Pavla "fuori le mura", pa so še druge s takim prilastkom. Menda pa ni nobene, ki bi se ji reklo: Sv. Janez fuori le mura. Dandanes seveda Rim ni več obzidan, nekoč je pa bil. Tiste cerkve so tedaj stale v predmestjih — izven obzidja.

Ko je kardinal Angelo Roncalli postal papež in si je prizval ime Janez XXIII., se vsaj sprva ni nič dobro počutil. Vatikan s svojimi silnimi zidovi in svojo odtrganostjo od sveta se je mu je zdel, kakor ječa. Kaj šele razni protokoli — predpisi, ki jih je Vatikan poln in samemu papežu narekujejo, kaj sme in kaj ne. Ko so razni monsinjori stopali za njim, se gnetli okoli njega in ga opominjali na stroge predpise, se je počutil, kot da mu natikajo prisilni jopič. Mož je bil vse življenje vajen biti "med ljudmi" in se z njimi prijateljsko družiti, zdaj pa! Ne samo prisilni jopič so mu natikali, ni bilo niti brez nagbočnika! Papež ne sme govoriti kot bi rad in s komer bi rad, zmerom mora biti slovesen in nasmehnuti se sme samo na zveče čase!

Ne boš, Jaka, je rekel Janez XXIII. Našel si je izgovore, dobre in poštene izgovore, pa je začel hoditi — med ljudi. Rimljani so začudeno gledali zelo novo reč: Papež na ulicah, včasih v avtomobilu, drugič peš. Obiskoval je cerkve, zavode, bolnišnice, ječe, karkoli. Povsod je po domače kramljaj, se smejal, tolažil, svetoval, navduševal.

Rimski nagajivci so iznašli zanj novo ime: "Janez fuori le mura". . . Prišlo mu je na ušesa in se je spet — smejal.

Vse to je prihajalo iz njega s tako dobrim namenom, da mu ne bo prav nič škodovalo, še koristilo mu bo, ko ga bodo napravljali za — svetnika. Če bodo visoki gospodje imeli kaj Janezovega hu-

morja, mu bodo gotovo postavili cerkev nekje zunaj — fuori le mura".

Prav za prav smo pa hoteli povedati nekaj drugega. Skoraj bi rekel: hoteli smo se pobahati. Imamo namreč tudi Slovenci v Avstraliji svojega "Janeza fuori le mura". Sicer je njegovo ime navadno Ivan, v tisku včasih samo I., vendar se ne brani slišati na ime Janez, pa naj že bo kranjski ali koroški.

Tudi ta naš Janez ne vzdrži, da bi ga oklepali kakšni "zidovi", niti ves ogromni Sydney mu ni dovolj "odprt". Spet in spet hoče biti "med ljudmi" — komaj vsa Avstralija mu je dovolj velika, da se pošteno razgiblje. In prav nič ne dvomimo, da ga pri tem vodijo enako dobri nameni, kot so vodili rimskega "Janeza fuori le mura". Želimo mu le to, da bi našel povsod enako lep sprejem in pripravljenost za povzdigovanje duha k Bogu, kot njegov rimski zgled. Da, naš Janez fuori le mura v nekem pogledu rimskega še poseka. Kdaj ste brali, da je oni kaj napisal "Iz popotne torbe"? Naš pa skoraj vsak mesec, kadar — ni prepozen. . .

Še nekaj! Kdo od bralcev ve, kdaj ima naš Janez god? Je toliko Janezov v koledarju — pa še novi se nam obetajo — da je kaj težko zadeti pravo, če sam ne pove. In naš Janez prav tega noče. Mi pri MISLIH smo mislili, da smo pogruntali, pa mu voščimo (če ni takrat mož predaleč nekje fuori le mura) na dan 29. avgusta, ko koledar kaže Janeza — "brez glave". Godovnjak — če je res ti isti dan — se skrivnostno muza in smehlja, reče pa nič. Zato je bilo treba to važno vprašanje postaviti pred vesoljno slovensko-avstralsko javnost.

Pa naj že bo rešitev vprašanja taka ali taka, mi ostanemo ponosni na našega Janeza fuori le mura in mu voščimo, da bi v letu 1966 z velikim uspehom kot doslej posnemal svoj vzvišeni rimski zgled.

Dragi Kotičkarji: —

Že v tretjič se oglašam v Kotičku. Sedaj ni izgovora, da ni časa. Imam počitnice in tudi mama ne gre v tovarno. Vsa dela doma sama opravlja. Jaz sem popolnoma prost.

Teta nam je obljubila, da nas popelje na morje, če bo dovolj toplo. Lansko leto me mama ni navadila plavati. Nestrpnost čakam dneva, ko bom spet ploskal po vodi.

Misli, January, 1966

Tudi letos nas je obiskal Miklavž. Jokanja in piskanja je bilo kar dovolj v dvorani. Jaz seveda se nisem bal. Ne zato, ker sem tako priden, ampak velik sem že, saj me razumete. Na žalost pa letos nismo mogli k polnočnici. Na Božič smo šli v cerkev sv. Petra v E. Bentley.

Lepo pozdravljam vse in voščim srečno Novo Leto!

Walter Pahor.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

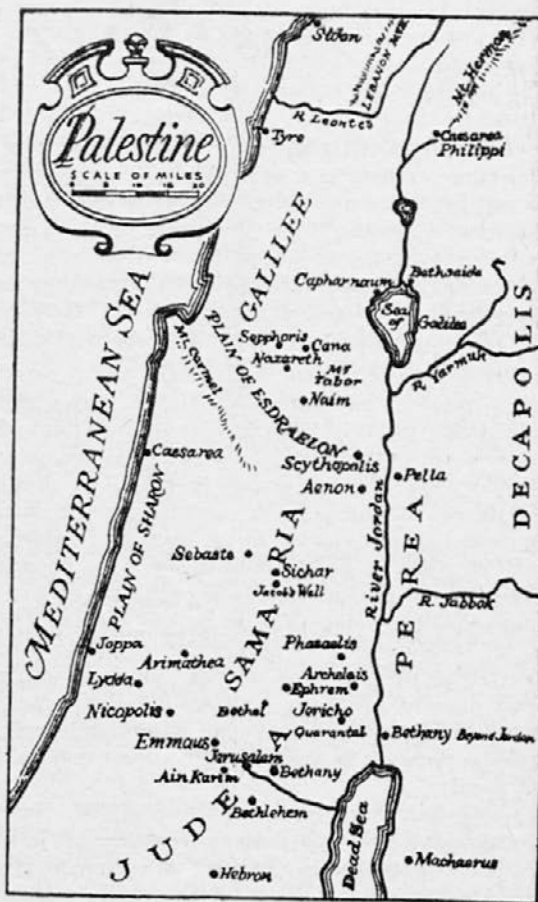
CIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolj poznati!

ZNAMENJE PREROKA JONA

Tedaj so ga ogovorili nekateri izmed farizejev in pismoukov in se začeli z njim prepirati. Zahtevali so od njega znamenje z neba: Učenik, radi bi videli znamenje od tebe. — Iz globočine srca vzdihne in pravi: "Ta rod je hudoben rod. Znamenje hoče imeti, pa se mu ne bo dalo drugo znamenje, kakor znamenje Jonovo. Kakor je bil namreč Jona znamenje za Ninivljane, tako bo tudi Sin človekov za ta rod. Kakor je bil namreč Jona v trebuhu velike ribe tri dni in tri noči, tako bo Sin človekov v osrčju zemlje tri dni in tri noči. Ninivljani bodo ob sodbi vstali s tem rodом in ga obsodili; zakaj spokorili so se na Jonovo pridigo in glejte, več ko Jona je tukaj. Kraljica z Juga bo ob sodbi vstala s tem rodом in ga obsodila; zakaj prišla je s konca sveta, da bi slišala modrost Salomonovo, in glejte, več ko Salomon je tukaj!"

NAPOVED VSTAJENJA

Farizeji in pismarji še in še vztrajajo v svojem odporu zoper Jezusa. Ne morejo se sprijazniti z mislijo, da bi Jezus imel več veljave pri ljudeh kot oni. Od Gospoda zahtevajo nekaj velik čudež na nebu, oni temu pravijo "znamenje." Jesus vidi, da bi jih tudi kaj takega ne prepričalo. Saj na primer prerok Jona in kralj Salomon nista delala čudežev, le z božjo modrostjo sta klicala ljudi k poboljšanju. Zakaj bi moral prav Jezus, ki daje tako lepe zglede življenja in tako lepo uči, na zahtevo nevernih napraviti nekaj izrednega? Ne, na zahtevo trdovratnih zagrizencev ne bo storil nič takega. Pred odhodom nazaj k Očetu pa bo vstal od mrtvih — to bo tisto "znamenje", ki bo dovolj prepričljivo — vsaj za tiste, ki so iskreni in jim ne gre samo za to, da si ohranijo osebno veljavo med ljudmi.

"Nihče ne postavlja svetilke, ko jo prižge, na skrit kraj in tudi ne pod mernik, ampak na svetilnik, da prihajajoči vidijo svetlobo. Svetilka tvojega telesa je tvoje oko. Kadar je tvoje oko zdravo, je vse tvoje telo svetlo, če pa je pokvarjeno, je tudi tvoje telo temno. Glej torej, da luč, ki je v tebi, ne bo tema! Če bo torej vse tvoje telo svetlo in ne bo imelo nobenega dela temnega, bo svetlo vse, kakor takrat, ko te obseva svetilka s svojo svetlobo".

OBSODBA FARIZEJEV

Ko je to izgovoril, ga je prosil neki farizej, naj pri njem obeduje. In vstopil je ter sedel k mizi. Ko je farizej to videl, se je začudil, da se pred kosilom ni umil. Gospod mu je rekel: "Sedaj vi farizeji čistite čaše in skledo od zunaj, kar pa je znotraj v vas, je polno ropa in hudobije. Nespametni! Ali ni oni, ki je naredil to, kar je zunaj, naredil tudi tega, kar je znotraj? Ampak dajte to, kar je znotraj, v miloščino in glejte, vse vam bo čisto."

"Toda gorje vam farizejem, ki dajete desetino od mete in rutice in vsake zelenjave, zanemarjate pa pravico in ljubezen božjo. To bi bilo treba storiti in onega ne opustiti."

"Gorje vam farizejem, ker imate radi prve sedeže v shodnicah in pozdrave na trgih!"

"Gorje vam, ki ste kakor grobovi, ki se ne vidijo, in ljudje hodijo čeznje, pa ne vedo!"

Oglasi se pa eden izmed učiteljev postave in mu reče: Učenik, s takimi besedami žališ tudi nas! On pa je rekel: "Tudi vam učiteljem postave gorje, ker nalagate ljudem neznosna bremena, sami pa se teh bremen niti z enim prstom ne dotaknete. Gorje vam, ker zidate grobnice prerokom, vaši očetje pa so jih umorili. Torej spričujete in potrjujete dejanja svojih očetov; zakaj oni so jih umorili, vi jim pa grobnice zidate. Gorje vam učiteljem postave, ker ste vzeli ključ do spoznanja; sami niste vstopili in tistim, ki so hoteli vstopiti, ste zabranili."

Ko jim je to povedal, so začeli farizeji in pisarji silno vanj tiščati in so ga spraševali o več rečeh, pri čemer so nanj pazili in želeli iz njegovih ust kaj ujeti, da bi ga zatožili.

Kdor hoče v Jezusa verovati, ne potrebuje nobenega izrednega znamenja ali čudeža. Sicer je Jezus napravil že mnogo čudežev, seveda po lastni izbiri, ne na grožilno zahtevano nevernih judovskih voditeljev. Pa tudi če bi jih ne bil napravil, njegov nauk je "svetilka" za vsako oko, ki ni hudobno. Tisto "oko", ki Jezus o njem govori, ni telesno oko — o tem očesu govori le za pimer — v resnici je srce, duhovno oko, ki je pokvarjeno v notranjosti farizejev. Od tod ves odpor zoper Jezusa.

ZDAJ PA BREZ OVINKOV

Doslej je Jezus govoril in zavračal vsiljivost farizejev bolj po ovinkih, s primerami in zgledi. devale naravnost v črno kot puščice v pripravljen Naneslo pa je, da se je odločil za besede, ki so začle. Prilika se je ponudila, ko je eden farizejev povabil Gospoda na obed.

Tako povabilo je v evangelijih omenjeno štirikrat. Verjetno jih je bilo še več. Videti je, da so nekateri farizeji imeli pri tem še kar dosti dober namen. Šlo jim je za "dialog" med njimi in Jezusom. Drugi so pa vabili le zato, da bi Gospoda spravili vsaj v zadrego, če že ne v nastavljenost. Reči bi se dalo, da je v tem primeru farizej prav to hotel. Saj se je takoj "pohujšal" nad Jezusom, kakor hitro so bili pri mizi.

Farizeji so do pičice izpolnjevali predpise Mojzesove postave. Pa po večini v prvi zato, da bi se pred ljudmi kazali kot zvesti in pokorni člani izvoljenega naroda. Torej ne zaradi Boga, ampak zaradi ljudi. Preden je veren Jud sedel k obedu, je bilo brezpogojno potrebno, da se je umil, pa naj je bil umazan ali ne. Jezus tega ni storil — veliko pohujšanje za farizeje!

Pa je Jezus spustil vanje svoje puščice in jim brez ovinkov povedal, da zunanje čiščenje in umivanje pred Bogom nima nobene veljave, če se obenem ne potrudijo za notranjo čistost. To bi se reklo: za iskrenost namenov, za odkritosrčnost ob vsakem ravnanju, za bratovske odnose do bližnjega. In prav vsega tega farizejem očitno manjka.

Očitek, da so farizeji kotopobeljeni grobovi, je nam nekoli ko tuj. Tedanjim Judom je pa bil na prvi mah razumljiv. Imamo zopet opraviti s predpisi Mojzesove postave. Kdor je stopil na grob, je bil takoj levitsko nečist. Zato so morali grobove spet in spet pobeliti, belo prepreskati, da jih je vsakdo hitro videl in se jim izognil. Grobovi so bili obzidomi. Farizeji so pa samo na videz pobeljeni, v resnici pa polni gnusobe, zato so veliki škodljivci preprostega naroda.

V PREMISLEK ZA PRIHODNJI BOŽIČ

(Tudi za Miklavža)

PRED PRETEKLIM BOŽIČEM je neki sydneyški list pisal nekako tako: Letošnji božič bo verjetno posekal vse dosedanje. Trgovci imajo dosti blaga, ljudje imajo veliko denarja.

Minili so časi, ko je otročad nastavljalja za božič nogavice (slovenska pehar Miklavžu — ur.) Zakaj? Premajhna je taka posoda. Saj ne moreš otroškega plavalnega bazena vtakniti noter. Čez sredo meri 14 čevljev! Današnje blagostanje, ki ga od vseh strani izrablja kramarska vsiljivost, je pripravilo nogavice (in peharje) ob vso veljavo z vezi z božičem in Miklavžem.

Danes starši nič več ne pomagajo otrokom pisati pisma Miklavžu ali "Christmasu." Pišejo jih sami in jih pošiljajo na naslov velikih trgovskih tvrdk. To se dobro obnese in uspeh je zagotovljen. Trгоvec ima dobiček in to je glavno. Tvrde, ki prodajajo na drobno, nikoli v letu ne izkupijo toliko kot pred božičem. Zlata žila za mnoge, ki bi jim drugače trda predla.

V zadnjih dneh pred božičem leta 1964 je šlo za božično nakupovanje več ko 855 milijonov funtov, 8 procentov več kot leto poprej. Letošnji božič bo to vsoto gotovo še povišal.

Upravnik trgovine Grace Bros. v Chatswoodu, Duncan Shaw, je zatrdil: Starši letos izdajo za obdarovanje dveh otrok okoli 30 funtov. Redki so,

ki se jim posreči, da stisnejo vsoto pod 20 funtov.

Glavni vzrok razmetavanja je v tem, da so igrače zmerom bolj raznovrstne in — dražje. Večina staršev pa misli, da njihovi otroci ne smejo dobiti manj kot sosedomi. Navadno kupijo eno veliko igračo, zraven nje pa nekaj manjših, zakaj ena sama očitno ni dosti. Velike igrače pa stanejo veliko. Toliko več, kolikor bolj "drugačne" so.

Pred leti je mati morda kupila medvedka za tri funte in je mislila, da je za otroka kar bogato darilo. Danes misli, da mora kupiti velikega medveda ali psa, močno kožuhastega, za 15 funtov. Tako misli in ga res kupi. Ali pa plavalni bazen, ki stane vsaj 27 funtov. In tako dalje. Nekdaj popularne drobne igrače pridejo v poštev le še kot dopolnilo k poglavitnemu.

Vse to je živ dokaz za današnje avstralsko blagostanje.

Človek bi dostavil: Prej ko v enem letu bo vse to in tako spet ob veljavo. Verjetno bo itak vse polomljeno in bo treba novih vsot in novih igrač. Večjih in dražjih. Ker bodo "potrebne", jih bodo tudi res kupovali.

Za kaj res kulturnega in dobrodelnega je pa kljub vsemu blagostanju tako težko izvabiti kak droben funtek iz človekovega žepa. . .

AKCIJA ZA DOM

VAS VABI NA

RAJANJE NA LADJI OB LUNINEM SVITU

V SOBOTO 29 JAN. OB 7:30 ZVEČER ZBIRALIŠČE PRI NO. 2. CIRCULAR QUAY.

ŠTIRI URE ZABAVE S PLESOM IN VOŽNJE PO SYDNEYSKEM ZALIVU OB
GODBI. VOLITVE KRALJICE IN NEPTUNA I.T.D. RES NE SMETE ZAMUDITI.

— Vstopnina 15/-

AKCIJA ZA DOM

SEDIM, PREMISLUJEM IN SKUŠAM napisati. Bilo naj bi poročilo o najbolj uspešnem mesecu v preteklem letu za našo AKCIJO. Misli mi uhajajo nazaj v preteklo leto, planejo naprej v prihodnje, pri sedanjosti se nočejo ustaviti. Morda sem še raztresen od Silvestrovanja, ali pa navdušen nad uspehom, ki je večji od našega pričakovanja.

V decembru smo imeli kar tri zabave. Eno Miklavževanje in dvoje Silvestrovanj. Miklavž je bil veličasten in dobrodušen, saj je obdaroval vse otroke z lepimi darili. Tiste, ki so to zaslužili, so obdelovali parkeljni. Bilo je veliko veselja, zabave in dobre volje. Prireditelj je prinesla AKCIJI £ 94-7-4.

Srečolov na štefanovanju v Paddingtonu, ki je bil nimenjen AKCIJI, je vrgel £46-3-5. Lepo nas je približal zadanemu cilju: 2,000 funtov čez novega leta!

S finančnega vidika je bilo najbolj uspešno Silvestrovanje. Bilo je prvič, da smo imeli zabavo isti večer na dveh krajih. Verjemite, izplačalo se je! Novo leto smo dočakali veseli in zadovoljni. Veliko smo peli, vriskali, plesali in tudi po pameti pili. Če vam povem, da sta obe Silvestrovanji — v Guildfordu in Paddingtonu — skupno obagatili našo blagajno za £245-15-5, morate biti vsi veseli.

AKCIJA ZA DOM torej lepo napreduje. Da pa sta bili obe zabavi tako uspešni, so pripomogli poleg delavnih članov AKCIJE člani in članice SDS, zlasti Lojz in Marija Košorok, Ivo Šušteršič, Frank Stare, Marija Ovičaj, Jože Petrič in Olga Hrvatin iz Adelaide. Za požrtvovalnost lepa zahvala!

Kaj pa nadalje? Ne bi zaslužili imena AKCIJA, če ne bi imeli za vas kaj novega. Na sporedu je najprej VEČER SLOVENSKEGA FILMA.

To bo prvič v Avstraliji in sicer v soboto 15. jan. v St. Francis dvorani, Paddington, ob 8. zvečer. Videli boste kratek film v barvah: Dolina Soče. Nato pa dolg film "VESNA", komedija iz študentovskega življenja v Ljubljani. Vstopnine

Misli, January, 1966

ni, le prostovoljni prispevki bodo hvaležno sprejeti.

Druga prireditev v tem mesecu je RAJANJE NA LADJI OB LUNINEM SVITU. To bo v soboto 29. jan. Zopet se bomo zbrali pri No. 2 Circular Quay in se z ladjo "RADAR" odpeljali na 4urno križarjenje po sydneyanskem zalivu. Tisti, ki lansko leto niste prišli na to čudovito zabavo, pridite le-tos! Oni, ki ste bili že lani, boste gotovo spet prišli, o tem sem prepričan. Na svidenje!

Poleg že navedenih dohodkov v preteklem mesecu smo prejeli naslednje DAROVE: £ 14-0-0: Jože Cetin;

£ 5-0-0: Frank Humer;

£ 4-0-0: Slavko & Pavla Fabian, Jože & Marija Plesničar;

£ 3-0-0: Tomaž Možina, Franc Vrtelj;

£ 2-0-0: Branko Cvetkovič, Karel Bokan, Matija Merlak, Franc Danev;

£ 1-10-0: Angelo Bajt;

£ 1-0-0: Bene Nikolič, Franc Vengust.

Tako je ob koncu leta 1965 finančna vrednost AKCIJE ZA DOM na banki zapisana z vsoto £ 2127-16-9. Vsem, ki ste k temu pripomogli: Iskrena hvala!

Za AKCIJO:

Rudi Brežnik

LETNI OBCNI ZBOR SDS.

V petek 28. jan. ob 8. zvečer

Pevska soba ŠKRJANČKOV v Paddingtonu. Vsi rojaki vabljeni. Udeležba članstva obvezna!

"ŠKRJANČKOVE" PLOŠČE

Dobili smo jih prav za Božič, čeprav niso "božične." Prinašajo nam narodne in umetne pesmi, cela dolga vrsta jih je. Plošča na 33-1/3 in teče skoraj celo uro.

Vsi, ki so jo slišali, so polni navdušenja.

Cena £ 2-10-0 ali \$ 5.00

Naročite lahko pri MISLIH ali na naslov: P. Valerijan, 66 Gordon St., Paddington, NSW.

KUZMOVO KRATKO POLETJE

Za Misli napisal Vinko Beličič

MLADI SUHORSKI ŽUPNIK JE ODMAŠEVAL. Cerkovnik je spravil črni plašč v predal, zravnal in uredil še vse drugo, potem pa stopil iz zakristije na sonce. Bilo je vedro jutro zgodnje pomladi, in podružna cerkva Marije Pomočnice vrh Redin se je kopala v čisti svetlobi.

Župnik je nahirlo zmolil pomašno zahvalo; po kratkem premišljevanju je vstal in prišel ven.

"Gospod, pridite no za hip k nam, da se s čim pogrežete," ga je povabil cerkovnik.

"Res ne za dosti več ko za hip," se je nasmešnil župnik in koračil za njim. "Klič me de- lo. Je le razlika, če so v veliki suhorski fari trije duhovniki s služinčadjo, kot je bilo pred vojno, ali pa le dva, kot sva zdaj — in takorekoč za vse sama."

"No, vi, ki ste nam bili njega dni že kaplan, ste prišli vsaj med znane ljudi. Malo laglje vam je le."

"Bilo bi laglje, da se ni v teh petnajstih letih, moj Bog, vse tako spremenilo!"

Sedela sta pri mizi ob žganju, narezani klobasi in kruhu.

"Ste poznali Jerneja Muca, za katerega je bila danes maša?" je vprašal župnik.

"Če sem poznal Kuzmo?" je oživel cerkovnik. Nato je pomolčal in rekel vdano: "Poznal sem ga."

"Jaz sem o njem samo čul, ko sem bil še kaplan v Suhorju. Pokojni župnik pa je nekoč govoril z njim — malo prej nego so ga prijeli ter jim je tretjič in dokončno ušel. Moral je biti presneto zvit."

"Kuzma? Bil je mrk in pol!"

"Pa se ga ljudje še spominjajo? Kaj mislijo o njem?"

"Oh, po takšni vojni, po toliki krvi da bi ljudje še govorili o Kuzmi? Saj je bilo vse, kar je počel, otročarija, pravljica v primeri s tem, kar so prinesla vojna leta."

Cerkovnik je obmolknil. Dolgo je napeto gledal župniku v obraz, v oči.

"Če smem vprašati: kdo je pa naročil mašo za Kuzmo?"

"Silvo."

"Študent Silvo?" se je začudil cerkovnik.

"Zdaj je gospod. Pisal je iz Francije, da je Jerneja Muca zasulo v jami. Ostala je vdova z dvema otrokoma, tista Marija Vetrnica z Obrha."

"Pa ravno Silvo!" se je čudil cerkovnik. "Ravno on!"

"Naključje pač. Zvedel je in je pisal — in tudi dva dolarja priložil."

"Čudno naključje! Ali veste, gospod, da je ravno Silvo popisal Kuzmo — in da je tisti zvezek spravljen pri meni?"

Župnika je obšla radovednost.

"Silvo mi je prinesel povest o Kuzmi, da jo preberem. Bil je že vojni čas in v tistih čudnih zmešnjavah je fant neke noči nanaglo odšel — in nisem ga več videl. Zvezek je ostal pri meni."

"Bi mi ga lahko posodili?"

Cerkovnik je odšel in se vrnil z zvezkom.

"Gospod, po pravici povedano, ne dajem ga rad iz rok . . . v teh zahrbtnih časih . . . saj veste — Silvo je pri naših oblastnikih slabo zapisan. Ne bi mogli prebrati kar tukaj?"

Župnik se je nasmešnil in odprl zvezek.

"V eni uri ga preberem. Res me zanima človek, za katerega sem danes maševal."

Stopil je iz hiše, odšel proti vinogradu, se naslonil na zid med spodnjimi in zgornjimi trtami in pričel brati.

Silvo Plevnik

KUZMOVO KRATKO POLETJE

I.

Kot bi trenil se je Kuzma zbudil in se sunkovito oprl na komolce.

"Kdo je to zažvižgal?"

Še mu je bil na očeh težki spanec, a neznano žvižganje ga je odločno zdrnilo. Po hladu je spoznal, da se je sonce že močno nagnilo. Žvižganje ni hotelo pojenjati: prelivalo se je v čistem, mehkem altu in se odpočivalo v kratkih presledkih.

Ozrl se je kvišku: vrh mladega jesena je bel kos. Kuzma se je pomirjen ulegel na hrbet in se ni ganil. Po životu mu je plala nova moč, ki jo je prineslo spanje. Rahlo je pihal veter; po senci košatega kostanja so se lovili redki zmagoviti žarki.

Medtem ko je kos prepeval, je Kuzma mislil na dolgi beg v domačo deželo. Še enkrat je v spominu prehodil skrivno in mučno pot skozi gozdove in čez hribe. Kljub vsem naporom pa je vedel, da se tudi zdaj še nima kam zateči. Najprej ga bodo iskali orožniki doma, na Otavi.

Pred oči mu je stopil dom: v bregu nad vasjo hišica med orehi in slivami, v hišici mačeha in revščina, mrčes in črveno staro pohištvo. Tja bodo prišli in glasno nastopili:

"Hej, Mucovka, kje ga pa skrivate — fanta?"

"Križ božji — jaz?"

"Ušel je iz zapora. Se ni še nič oglasil doma?"

"Ni se, pa se tudi ne bo, toliko ga že poznani, divjaka."

"No, če bi vendarle kaj povohal, nam nemudoma naznanite!"

Misel je šla Kuzmi v minulo — v grenkobo, ki se ji je že davno zaklel, da bo maščevana.

Otroški glad in klatenje sadja po tujih vrto-
vih; nabiranje malin, lešnikov in orehov; predtr-
gatvena paša po tujih vinogradih; gaženje slame
ob mlatvi, ko se je pri kmetih edinokrat lahko do-
sita najedel; jeseni gobe, kostanj in nešplje; nast-
avljanje pasti pticam in zajcem. En sam boj za
utešitev gladu . . . en sam boj s poniževanjem.
Za plačilo pa mogočna rast navzgor in navzven.

V dolgih nočnih urah druga oblika revščine:
po podstrešju so se neutrudno poganjale podgane
za koruznimi storži vezanci, ki so pregriznjeni pa-
dali z drogov, kjer so se v vencih sušili. Večni
gnusni dirandaj in cviljenje po temi nad glavo. Ne
le enkrat je Kuzma ponoči planil v hlev pod hišo.
kjer je ob jasli butala krava, in jo premlatil, ker
mu ni dala spati. A spati ni mogla niti ona, ker
so jo grizle podgane. Še taki mačkoni so se izo-
gibali tiste razbrzdane podganje zalege. Rajši so
stikali po grmih in pečinah ter se poklapani vra-
čali z gobčki zateklimi od modrasjih pikov.

Sčasoma si je Kuzma začel pomagati z divjim
lovom. Zankam in kleščam je naskrivaj sledila pu-
ška. Nekoč se je spopadel z lovskim čuvajem.

"Zajci mi objedajo fižol, vi poklicni lovci pa
spite. Jaz ne bom nikogar spraševal, ali smem
kako živalco pihnuti. Sem jo že in jo bom še."

"To je zoper postavo,"

"Ta je pa lepa, samo da je kaj dolga! Poka-
žljam se jaz na tvojo postavo, da veš! Svoj fižol
si imam pravico sam varovati."

"Kaj pa srne? Ti tudi one kaj objedajo, a?"

"Ti samo tiho bodi, ki ti občina skrbi za pol-
no skledo!"

Tokrat sta se razšla v jezi; ko pa sta vnovič
trčila skupaj, je prišlo do dejanskega spoprijema.
Kuzma je lovskega čuvaja kar se da stresel in
prestrašil. Besedo so dobili orožniki in nasilnega
lovskega tata obsodili na mesec dni.

Ko pa so Kuzmi, zdaj spet prostemu, dišali
cvetoči jeseni, je pozabil, da je lačen. Vedel je
samo, da je čisto sam in da nima kam iti. Bilo bi
noro siliti nazaj v zapor, od koder je pobegnil.

Prav tako pa bi bilo tudi nespametno hoditi kam
daleč v tuje kraje. Saj nima nikakih papirjev, ni-
komur ne more dokazati: Jaz sem Jernej Muc, ro-
jen tam in tam tega in tega, in kar je še takega.
Smuknil je iz kletke in zdaj mu ne kaže nič dru-
gega nego živeti sam. Iskali ga bodo. A če je bil
tako zviti, da jim je ušel, mora biti zdaj nič manj
zviti, da jim ne pade vnovič v roke.

Kos je že odletel z jesena — ta trenutek je
pel bogvekje v gošči. Kuzma se je zdrznil od tiši-
ne in vstal. Velik, ogromen, širokopleč je stopil iz
sence na sonce.

Videl je pred sabo eno samo daljno, svetlo,
prozorno majsko obzorje in zmagovito mlado zele-
nino: nastežaj odprta vrata v zlato poletje.

Občutil je izzivalno moč: sam, brez papirjev,
brez denarja, brez hrane, na begu pred oblastmi, v
tej edini obleki, v teh edinih čevljih, v tem edinem
klobuku, samo nase navezan, na moč svojega sil-
nega života, ki zdaj tako peklensko hoče jesti. In
vendar ni bilo dokraja brezupno: pred njim se je
odpiralo poletje, pred njim se je razgrinjala doma-
ča dežela. Zavedal se je, da bo moral živeti tukaj
— da bo samo tu lahko živel.

Deželica je ležala pod njim ko na mizi. Gle-
dal jo je s strmega pobočja zahodnih gora. Pod
sabo je imel bele ceste in rjave kolovoze, samotne
steljnike za njivami, hrastove in smrekove gozdo-
ve, vasice v sadovnjakih, vrbe ob vodi, ki je nevid-
na tekla po globoki strugi, okrajno mestece Suhor:
gruča belih hiš in rdečih streh in zvonik na sredi.
Od onstran Suhorja so se mu kazala nova polja
in brezovi gaji, le vse zmerom manjše. Tista da-
ljna polja so bila tako rodovitna in ravna, da na
njih niti kamna nisi našel, da bi obtežil brano.
Zad nekje se je vila široka Kolpa — samo na enem
mestu, na ovinku, se je srebrnkasto svetila —
kmalu za njo pa so nizki vzhodni griči sosedne de-
žele že prehajali v bledomodro nebo.

"Koliko svetlobe, koliko zelenine, kako vse na
dlani!"

Že tisti hip je Kuzma začutil, da se bo moral
bati svetlobe. Njegov čas bo noč, ko oblast spi in
počiva. On bo spal in počival podnevi, in tako bo
med njima tekma in boj . . . večno se bosta lovila.

Na južnih hribih je zagledal dim gozdnega po-
žara: skoraj negiben je ležal na pobočju. Na levi
pa se je prostrana vzpenjala prisojna vinska gora
z mnogimi zaklenjenimi zidanicami Suhorčanov in
z redkimi domačijami osebenjkov. Od tam nekje
je bilo čuti kukavico.

"To bo moj svet," je spoznal Kuzma. "Te lo-
ze za hrbtno, ki nimajo konca, pa me bodo varo-
vale."

(Dalje str. 31)

Z Vseh Vetrov

THE NEW YORK TIMES je svetovno znan dnevnik in seveda izhaja v New Yorku. Časopis ima velik format in vsako jutro toliko strani, da imaš kar dosti nesti. Ob nedeljah naraste na dvojno, trikratno velikost, oziroma debelost. Ob neki posebni priložnosti preteklo jesen je pa njegova nedeljska izdaja štela 946 strani in tako je časopis tehtal 8 funtov. Oglasov je imel za 1,200,000 vrtic. Kljub temu ni mogel natisniti vsega, kar so imeli uredniki pripravljeno za tisk. Zato so povečali nedeljsko izdajo tudi naslednji teden. Koliko ljudi je vse to bralo, je drugo vprašanje. Najbrž samo uredniki, ki jih je gotovo precej več kot pri naših "MISLIH".

AMERIŠKI SLOVENCi zbirajo za pomoč Tirolcem. V lanskem septembru je zadela velik kos Tirolske dežele v Avstriji strahotna vremenska katastrofa. Grozotno neurje je razdejal mnogo vasi, koder so po zadnji vojni slovenski begunci preživljali čas čakanja na selitev preko morja in uživali gostoljubnost domačinov. Med njimi je tudi vas Anras, ki je nudila zatočišče škofu Rožmanu za več mesecev. Mnogo tistih slovenskih beguncev je danes v Ameriki in so z ginjenim srcem brali o strašni nesreči svojih nekdajnih dobrotnikov. Stopili so skupaj in se dogovorili za zbiranje pomoči nesrečnim v Tirolah. V Ameriški domovini so opisali nesrečo in izdali oklic za zbiranje pomoči. Na prvem mestu je podpisan pod oklicem neumorno delavni rojak Rudolf Lukež.

AVTOR FILMA "FATIMA", Amerikanec, se bavi z mislijo, da bi napravil podoben film iz življenja indijanskega misijonarja Friderika Baraga. Dopisuje si s poznavaleci Baragovega dela, vendar ni znano, kako daleč so dosedanji dogovori uspeli. Bog daj, da bi ne ostalo pri goli nameri. Lahko si mislimo, da bi bil tak film nekaj zares sijajnega

BARAZATEGUI je zelo čudno ime in verjetno ga še noben naročnik MISLI ni dobil pred oči. Je ime kraja nekje v Argentini, provincija Buenos Aires. Pa so v tem kraju še druge čudne reči, ne samo krajevno ime. Da ima Barazategui tudi slovensko naselbino, nazadnje ni tako čudno — kje na svetu pa dandanes ne najdeš Slovence? Bolj čudno je, da so rojaki v tem kraju slavili odprtje lastnega Slovenskega doma. Kar lepo slovesnost so imeli in Svobodna Slovenija v Buenos Airesu jo

je na široko popisala. Ob koncu izvemo za tisto, kar je najbolj čudno. Za Slovenski Dom se je zavzelo in ga postavilo samo 15 družin. V njem se zbirajo zelo redno k družabnim in kulturnim prireditvam. Zakaj pa samo 15 družin? Zato, ker jih več sploh ni! — Kakšen "nauk" za razne naselbine v Avstraliji, na primer za — Sydney!

NEDRŽAVLJANI V AVSTRALIJI se morajo odslej vsak september na novo registrirati pri Immigration Departmentu. Prvič je bil v veljavi ta predpis v septembru preteklega leta (1965). Saj so tudi MISLI o tem že spregovorile. Bati se je bilo, da bodo mnogi naseljenci nedržavljanji to reč prezrli. Bojazen je bila utemeljena. Zdaj poročajo, da jih je do konca preteklega leta zamenjalo registracijo okoli 70,000. Pa je na poštinih uradih prigrisni formular vsem na razpolaganje. Doslej so oblasti zamudnikom priznašale in je še vedno čas, da zamudo popravijo. V tem letu bo pa druga pela. Kdor bo neopravičeno zanemaril registracijo, bo šel za tri mesece v zapor ali pa bo plačal kazen v znesku \$200. Kdor je prizadet, naj vzame na znanje!

"GOOD MAN OF THE YEAR" je odlikovanje, ki ga je kitajska narodna vlada podelila slovenskemu misijonarju na Formozi, Francu Rebolu. Rešil je namreč dva otroka iz valov deroče reke. Prav usodno sta se že potapljala, pa si nihče ni upal na pomoč. Misijonar Rebol je planil v valove in oba otroka potegnil na suho. Fr. Rebol se je rodil v Šmartnem pod Šmarno goro. Kot dijak je odšel s starši v begunstvo, se naselil v Clevelandu, postal duhovnik in odšel za misijonarja na Formozo, kjer deluje z lepimi uspehi že 13 let.

"V SVOJI VILI V KRANJU", blizu slovenskega mesta Brdo, je Tito sprejel ameriškega senatorja J.W. Fulbrighta, ki je v novembru 1964 obiskal Jugoslavijo. Poročilo o njegovem obisku je izšlo v juliju 1965 v uradnem listu v Washingtonu. Izvlečke iz poročila je objavil Klic Triglavu v novembru 1965. Uredništvo lista pravi, da je v poročilu mnogo naivnega, dasi v celoti poročilo ni do kraja ponesrečeno. — No, z Amerikanci je povsod tako: Nekaj zadenejo, nekaj postavijo na glavo. Fulbright je pač še marsikaj na glavo postavil, ne samo Kranj in Brdo.

SRBSKA PRAVOSLAVNA CERKEV je imela na koncilu v Rimu dva uradna opazovalca. Bila sta rektor belgrajske pravoslavne bogoslovnice dr. D. Kašić in dr. L. Milin, profesor bogoslovja. Ta prijazna gesta s strani srbske Cerkve je zelo ugodno odjeknila med katoličani. Obe Cerkvi se zelo zblížujeta in njuni predstavniki vedno bolj prijeteljsko sodelujejo.

MALO SVETO LETO v spomin srečno zaključenega koncila je razglasil sv. oče Pavel VI. s posebnim jubilejnim pismom. Začelo se je s prvim januarjem 1966 in bo trajalo do binkošti proti koncu maja. Navadno se v svetem letu prirejajo velika romanja v Rim, pa letos ne gre za to. Pobožnosti letošnjega svetega leta se imajo osredotočiti okoli domače škofijske cerkve. Kako bomo v Avstraliji obhajali to "malo sveto leto", doslej škofje še niso razglasili. Verjetno bo mogoče kaj več povedati v februarški številki MISLI.

VOJSKOVANJE V VIETNAMU poteka tako, kot je bilo pričakovati. Nobena stran ne more doseči otipljivih uspehov. Ves svet vidi, da bi bilo edino pametno, če bi sedli skupaj in se pogodili. Prav ko nastajajo te vrstice, se vrši po raznih diplomatskih potih polno poskusov, da bi vojskujoči se stranki prenehali z ognjem in se začeli pogajati.

NAŠ LETOSNJI OVITEK

Prijatelj, znani risar in slikar ANGEL RENAR, ki se je lani vrnil k družini v Trst, nas ni pozabil. Kar sam od sebe je poslal novo risbo za ovitek MISLI — kakšno? Zagledal sem se vanjo. Zdaj z enim očesom, zdaj z drugim, potlej z obema. Ali je primerna? Kako bo ugajala naročnikom? Tehtal sem.

Pa je dobil risbo pred oči inženir rojak Stanko Samsa. Nič ni pomišljal, kar na prvi pogled je vzkliknil: Zelo SODOBNA!

Dovolj! Čemu bi bilo treba še kaj reči? Česa naj se pa človek dandanes boji, če ne tega, da bi ne bil — sodoben? Isto velja za vse drugo, tudi za — list.

MISLI stopajo sicer šele v 15. leto, za staromodnost že zato niso zrele. Za sodobnostjo se pa tudi nekoliko težko lovijo. Vseh takih neprilik jih je rešil umetnik Angel Renar — iskrena mu hvala!

Da bi se nas spomnil tudi za leto 1967! In seveda s kakšno takratno "sodobnostjo", ki utegne biti že spet zelo drugačna. — Ur.

Misli, January, 1966

jati. Amerika je videti res voljna, komunisti v obeh Vietnamih pa dajejo izjave, ki ne obetajo nič dobrega. Če sedanji poskusi do konca propadejo, se je bati težkih časov.

"LIBERALNA INTERNACIONALA" je imela svoj kongres septembra lanskega leta v Stockholmu. Udeležilo se ga je tudi pet liberalov iz Jugoslavije, tako poroča Klic Triglava v Londonu. Neki delegat iz Indije je opozoril, da je danes južna Azija v istem položaju, kot je bila pred desetimi ali petnajstimi leti zahodna Evropa. Kitajski komunistični pritisk da je ogrožen in se mu bo mogoče ustaviti le z zunanjo pomočjo. Apeliral je na Evropejce, naj spričo popuščanja težav na njihovi fronti ne pozabijo na nevarnost, ki preti od strani totalitarnih držav demokraciji južni v Aziji.

ZA **"MALO SVETO LETO"** je tik pred zaključkom pričujoče številke MISLI sydneyški kardinal Gilroy objavil pogoje za prejem odpustkov. V sydneyški nadškofiji so poleg katedrale St. Mary's odložene še tri cerkve za verske manifestacije v "Malem svetem letu". Te cerkve so: Holy Cross, Bondi Junction, St. Mary's, Concord, in Sacred Heart, Mosman. Verske manifestacije se bodo po teh cerkvah začele v marcu. Poleg molitve in prejema zakramentov je na vidiku poslušanje govorov o pomenu 21. vesoljnega zbora, v cigar spomin se obhaja to "Malo sveto leto". Poročali bodo škofje sami in tako bodo verniki iz prvega vira poučeni o delu in uspehih koncila. Marsikaj, kar je bilo brati v posvetnem tisku, bo pravilno pojasnjeno.

POPOLDANSKA SLIKA

I. Burnik

*To ni tako:
to mrak ni pred lučjo,
ne luč pri belem dnevu.*

*Morebiti so skrivnosti?
Morda brez misel in hehet,
ki s potegavščino zori — ubija.*

*Ne!
I, raje ne!
Premolk:—*

*A tebe ni,
še vedno tebe ni v torišču,
lepa Terezinka.*

IZ POPOTNE TORBE

Dr. I. Mikula

Mt. Isa — odkrita

SELE NEDAVNO JE V MELBOURNU UMRL, osamljen, 82 let star, Campbell Miles. Kaj vem o njem? Leta 1923 je raziskoval — jahajoč suhljato kljuse — severozapadno puščavo Queenslanda in je odkril svetovno znano ležišče bakra, srebra in cinka. Rudni gori in okolici je dal ime svoje malo prej umrle sestre Isabelle, ki so jo klicali tudi Isa. Tako je prišlo do imena in kraja Mount Isa, ki je kmalu zaslovelo daleč preko avstralskih mej.

Na potovanju proti temu kraju mi je sopotnik, italijanski rudar, ime kraja drugače razlagal. Po njegovem je Mount Isa nemški Eisberg in to naj bi pomenilo ali železno ali ledeno goro! Z zgovornostjo velikega jezikoslovca mi je pravil, da Eis in Eisen v nemščini pomeni isto. Seveda sem imel pri tem svojo zabavo. Pa vrnimo se h Campbellu.

Leto dni po najdbi je neslutene zaloge rudnega bogastva prodal za majhen denar in potem je dolga desetletja garal pri na novo ustanovljeni Mt. Isa kompaniji, ki mu je končno plačevala malenkostno starostno penzijo. Dosti žalostna usoda znamenitega odkritelja!

Tudi jaz sem Mt. Iso le počasi "odkrival". Zadrževalo so me razmere, prometne ovire, pa tudi napačna poročila. Slednjič me je le potegnila nova železnica, hiteča iz ljubkega obmorskega Townsvilla ob vzporedni cesti skozi pustinje in puščave, peščene planote in skalnate grape v nove kraje. Dobrih 600 milj smo prevozili v udobnem ekspresu v 22 urah. Nenadoma zagledamo svetle, prijazne nove hiše, obdane s cvetličnimi vrtovi. Za njimi so štrleli navzgor ogromni dimniki. Brzo rastoče mesto šteje 17.000 prebivalcev. Lepe cerkve, zračne šole, steklene trgovine, moderni hoteli, igrišča, parki, široke ceste. Mt. Isa ima za glavnimi avstralskimi mesti poleg Brockenhilla in Cairnsa tudi najvažnejše letališče, ki je na njem urejen "Flying Doctor Service" za ves severni Queensland.

Prijetno presenečen zrem na to mlado industrijsko mesto in njegove prijazne, čedno opravljene prebivalce, med katerimi je tudi precej naših rojakov. Skoro vsi so zaposleni v rudnikih in plavžih. Ruda se deloma pridobiva iz odprtih udrtin, deloma je globoko pod zemljo.

Vse v mestu je drugačno, kot si mnogo predstavljajo Mt. Iso in čeznjo zabavljajo, češ da je nekako prašno, sajasto, zakajeno, zanemarjeno puščavniško naselje, kjer prebivalcem grozi povodenj od piva, poguba od potresa, kartanja in srečkanja. Baje je rojak pisal iz Mt. Ise prijatelju v Brisbane: Tu ni ne vodopivcev ne vinopivcev. Vsi smo samo pivopivci. — Toda tako poročilo je treba razumeti prav. S tem še ni rečeno, da vsi pijančujejo in se vtapljajo v pivo. Vročina je nenavadna, delo v rudnikih trdo, pivo služi za ohlajenje in osvežitev. Poleg njega je za ohlajitev edino še 17 milj oddaljeno plavališče v Moondarra jezzeru, ki s potokom sveže vode v ceveh namaka Mt. Iso. Izmučenim izletnikom pa nudi priliko za osveženje s plavanjem, veslanjem in ribarjenjem.

Srečanje z rojaki

Kar hitro smo se našli in se družabno ter cerkveno povezali. Krajevni radio nas je povezal in napovedoval sestanke. Pet večerov smo se zbrali v hladni cerkvi k pridigi, maši in litanijam. Imeli smo v vsej dolgi zgodovini Mt. Ise prvo slovensko bogoslužje in to pod zastavo mile brezjanske Marije Pomagaj. Lepo je bila obiskana posebno naša nedeljska služba božja. Prišli so vsi, ki niso bili nujno zadržani pri delu, ki ob nedeljah ne zastane. Tudi naš obisk grobov v popoldanski vročini je zbral več rojakov kot kjerkoli drugje. Pomolili smo za vse prerano umrle — pač domala vse v nezgodah — in jim klicali "Na svidenje", kot nas uči verno krščansko upanje.

Po cerkvenih pobožnostih smo se vsak večer zbrali v eni ali drugi slovenski hiši za prikazovanje in gledanje slik v barvah. Pri teh sestankih smo se pogovarjali tudi o listu MISLI, o mohorskih knjigah, o rojaki po drugih naselbinah. Za vse je bilo dovolj zanimanja. Zvedel sem, da so pred časom imeli lastno tedensko radijsko oddajo, ki je pa prenehala, ker so le redki bili voljni pripisovati v denarju za njeno održevanje. Nekoliko mislijo na to, da bi jo obnovili, kar bi bilo gotovo jako prav.

Za moje slovo so se ob večernem vlaku zbrali na postaji številni rojaki, med njimi postajenačelnik Karlin v službeni opravi. Drugi so prihiteli z avtomobili in pripeljali s seboj žene, fante in otroke. Pa to tako slovesno slovo ni bilo za zmerom. Saj so zbrali med seboj kar celih pet tucatov funtov (ali 120 dolarjev), da bi si z njimi pokrili potne stroške in imel že vnaprej tudi za naslednjo pot k njim. Rad sem obljubil in še rajši bom obljubo izpolnil, kakor hitro bo Bog dal. Saj mi je Mt. Isa prirasla k srcu, ker sem v njej odkril dragocenejša zaklada od srebra, cinka in bakra: dobro voljo,

delavno skrb in podjetnost, vernost, zlato srce naših rojakov. Na svidenje!

Ko sem naslednjo nedeljo rojakom v Brisbanu podajal podrobno poročilo o srečanju z rojaki v Mt. Isi, je iz mnogih oči žarelo ponosno zadovoljstvo in veselje. Vsakdo pač rajši sliši kaj dobrega kot kaj slabega in dobri zgledi — spodbujajo...

Na adventni poti

Vodila me je preko Canberre vse do Perthu. Najprej smo imeli v Canberri spominsko službo božjo za vse naše rajne. Posebno mašo smo imeli za malo prej umrlo mater ge. Sklepičeve. Nenadna smrt za kapjo jo je obiskala doma v Prekmurju. Lepa udeležba prijateljev je bila žalujočim v veliko tolažbo.

V Coomi je bila prav tako služba božja za rajne, ali tu bi bilo želeti dosti boljše udeležbe od strani rojakov.

Za Snowy Mountains Festivala je rojak Marijan Kovač okusno okrasil okno v Library z našim narodnim blagom. Bile so vezenine, preproge, lesni izdelki, okraski, narodne noše. Zadnje je izdelala Zora Uljanič v Ingleburnu. V trgovski izložbi Toneta Bezjaka smo videli izvirne izdelke malajske in indonezijske umetnosti.

Družini Jožeta in Vere Smerdelj smo krstili drugo hčerki na ime Suzana Vera. Botra sta prihitela iz Mayfielda: Alojz in Olga Brne. Krstikam se je za domači praznik pridružila proslava prvoobhajancev Maričke Smerdeljeve in Cvetke Geršakove, pa birmanca Bernetovega Tončka. Pa še družinski dom je dobil svoj poseben blagoslov.

V Mleighbournu sem se le mimogrede pomudil. V Kew sem videl, da poleg Baragovega doma vztrajno raste bodoča prva slovenska cerkev v Avstraliji. Čisto blizu tam so mi pokazali hišo — kar majhen gradič — ki je bila kupljena za prvo slovensko družino šolskih sester v tej deželi. Podjetni p. Bazilij zares zasluži, da bi ga rojaki še vse bolj krepko podpirali z denarnimi prispevki in drugace.

V Adelaidi sem z veseljem opravil dušno pastirske naloge namesto prezaposleiega p. Bazilija. K božji službi se je zbralo zelo veliko rojakov. Imel sem vtis, da je bilo na trgu ob cerkvi več avtomobilov, kot marsikje drugje v večjih mestih ljudi v cerkvi. Čast tudi krepkemu pevskeemu zboru, ki je pod vodstvom organista Belokranjca Jožeta Šterbenca.

Precej rojakov sem obiskal tudi po domovih, vseh nisem mogel. Za prevoz hvala Ivanu Kav-

čiču, Francu Dežmanu in Fr. Miheliču. Briga me ne moj lastni avto, ko najdem toliko dobrih src za prevoz!

V Whyalli smo imeli prvo prav spodbudno službo božjo. Pa o tem kraju in še Port Augusti bo treba napisati posebno poročilo.

Tudi o Andamooki moram biti to pot kratek. Imeli smo dva krsta prvorojencev: Ivan Anton Legiša je sinček Ivana in Rozike r. Kunčnik. Botrovala sta Tone in Anica Pirc. Vinko Jug ima za starše Vinka in Nino r. Mandallinič. Botrovala sta Ivan Gojak in Anica Marinček. Tudi prvo sv. obhajilo smo slavili. Prejela sta ga Irenica Marinček in Maurice Gabršček. In še tretje: V cerkveni dvorani so naši verni iskalec opalov postavili kament oltar, ki ga krasi križ iz samih velikih opalov. Ob cerkvi pa že stoji skromen domček za duhovnika, kadar pride na obisk. Vse to so živi dokazi za krščansko vernost na Opalfieldu.

V Kalgoorlieju in Perthu so nas iznenadile mohorske knjige iz Celovca, ki so se bile napričakovano hitro izkrcale v Fremantlu. V Kalgoorlieju so se takoj po službi božji do zadnje vse razšle po domovih rojakov. V Perthu so pa do mojega odhoda tudi kopnele kot sneg v pomladnem soncu. Na vzhodu jih boste verjetno dobili šele prav za božič, pa jih ne boste nič manj veselili. Obenem vsi razveselite Mohorjevo družbo v Celovcu s plačilom tudi že za leto 1966, ki naj vam poteka v zadovoljstvu, miru in sreči!

PRIPOMBA. — Vse to poročilo je bilo namenjeno za božično številko, pa je iz Perthu predolgo potovalo. — Ur.)

DUMBULAH, No. Queensland, jih je združila

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 23. januarja (četrti v mesecu):
Sydney, St. Patrick, ob 10:30.
Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15.

Nedelja 30. jan. (PETA v mesecu):
Leichhardt (sv. Jožef) ob 10:30.
HAMILTON — NEW CASTLE ob 6. zvečer.

Nedelja 6. febr. (prva v mesecu):
Blacktown (stara cerkev) ob 10:30.
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30.

Nedelja 13. febr. (druga v m.):
Sydney (St. Patrick) ob 10:30.
WOLLONGONG (katedrala) ob 5 popoldne.

Nedelja 20. febr. (tretja v m.) Leichhardt (sv. Janez) ob 10:30.

ZADAVITE SKRATA V KOLEDARČKU

V vašem obrazcu za GLORIJO (Slava) v slovenščini na strani 3 je skrat poizrl dve besedi — pripišite jih — zlasti tisti, ki boste KOLEDARČEK rabili pri slovenskih mašah. V drugi vrstici manjkata besedi: **molimo te**. Pravilno je torej: **Slavimo te — hvalimo te — MOLIMO TE — poveljujemo te.**

PRAV PA JE, da ima KOLEDARČEK v molitvi "Spovem se" namesto prejšnjega "žal mi je . . . zelo mi je žal" po novejši določbi slovenskih škofov novo besedilo: **moja krivda, moja krivda, moja velika krivda**.

Tisti, ki uporabljate še stare knjižice, popravite to, da bomo vsi enako molili.

BOŽIČNI PRAZNIKI KAR LEPI

Dežja že itak ni bilo, ker letos kar ne zna padati. Včasih malo poskusi, pa brž omaga. V sve-
ti noči niti poskusil ni, čeprav bi mu komaj zame-
rili. Tudi vroče ni bilo, rajši hladno.

Vse naše tri polnočnice so se prijazno obne-
sle. Najbolje je bila menda obiskana v Sydneyu,
malo manj v Cabramatti, še za spoznanje manj v
Blacktownu. Ljudje so bili hvaležni. Vse tri sku-
paj so pritegnile precej več kot bi jih ena sama.
Hvala vsem, posebno pevskim zborom ob igranju
organista g. Klakočerja ter obeh organistinj: ge.
Staničeve in gdične Mare Pirjevčeve. Bog povrni!

PA VENDAR: PRAV LEPA HVALA!

Že zato, ker se tako "spodobi". Nikoli nisem
razpošiljal voščilnih božičnih ali drugačnih kart,
od nekdanj agitiram za to, da bi tudi drugi name-
sto izdatkov za te karte darovali za kako dobro
stvar, recimo za misijone. Lahko bi se nabral čen-
den kupček šilingov.

Kljub temu dobivam leto za letom veliko ta-
kih božičnih voščil, enako brez dvoma drugi roja-
ki. Prav kakor mi je v novembru pisal p. Bazilij.
ko sem mu odrekel oglas v MISLIH za krščanske
božične karte, ki jih je imel v zalogi: "Ne odobra-
vam vašega stališča. Ali ni bolje, da skušamo lju-
di navaditi na kupovanje zares krščanskih kart,
kot da se kdo žene za odpravo takih voščil sploh?
Dozdaj še niste spreobrnil nikogar, kvečjemu mor-
da samega sebe . . ."

Bo menda pater le res imel prav. Upam pa,
da s temi in podobnimi besedami ni skušal —
spreobrniti mene, ki sem pač po svoje "spreobr-
njen".

Ker se pa tako "spodobi", naj se tu zahvalim
vsem, ki ste mi poslali — mnogi zelo lepe — božič-
ne karte. Naj nihče ne misli, da jaz nisem nikomur
voščil. O, vsem, prav vsem, čeravno samo v mislih
in — v MISLIH. — **P. Bernard.**

MOLITEV ZA DOMOVINO

"Blagoslov naj se razliva v tvojih poljih in le-
sovih, Bog ljubezni naj prebiva v tvojih selih in
domovih!"

V nedeljo 6. februarja ob 4. popoldne bomo
zopet molili v znani kapeli sv. Frančiška v Pad-
dingtonu, da bi se zgodilo, kakor poje pesem.
Pridite, molimo!

Misli, January, 1966

DA BI BILI ZRELI KATOLIČANI!

NI BIL ZREL KATOLIČAN, ki je povedal:

"Nak, k takim polnočnicam pa jaz ne grem. Kaj se to pravi: v dvorani v mestu, v dvorani v Cabramatti, v dvorani v Blacktownu? Ali so to kakšne polnočnice? Jaz sem bil od mladega vajen hoditi k polnočnicam v cerkev, veliko in lepo, z velikim oltarjem, bogato okrašenim s cvetjem in lučkami. Pa zvonovi! To je bila polnočnica, kot se spodobi, pa ne tukajšnje potikanje po dvoranah."

Tako je povedal ta nezrel katoličan in se je potrkal na prsi, češ kako vse drugače krščansko misli kot tukajšnji ljudje, med njimi celo duhovniki. Dvorana, ha!

"Pa bi lahko šel v pravo cerkev. Saj je bilo dosti polnočnic v pravih in lepih cerkvah, zakaj pa tja ne?"

"Kaj bom tam? Angleščina! Slišim praviti, da niti petja ni. Vsaj povsod ne. Kaj bom s tako polnočnico? Če ne slišim slovenskih božičnih pesni, rajši ostanem doma. Navijem ploščo s slovenskimi božičnimi, pa imam vsaj nekaj nadomestila za polnočnice, kot sem jih nekdaj poznal v domači vasi. . ."

Tako je govoril nezrel katoličan, ki s svojo vero visi na raznih zunanostih in pritisklinah. Na mašo in obhajilo se pa menda niti ne spomni ne. Bogve, če na božje Dete v jaslicah?

Drug nezrel katoličan ve povedati kaj drugega. Na primer:

"Bil sem v domovini na obisku. Še zdaj hodi skoraj vsa vas k mašam. Ni res, da je sedanja oblast ljudi kaj dosti spremenila. Cerkve so polne. Tudi jaz sem tam redno hodil, ko sem bil doma. Ko vse gre, sem pač tudi jaz šel. Tu v Avstraliji je pa vse drugače. Še tisti, ki so po katoliško krščeni, ne hodijo dosti. In tistim, ki hodijo, se smejejo. To pa že ne, da bi se mi kdo smejal. Rajši ne grem."

Pa čemu bi še in še našteval, kaj vedo povedati nezreli katoličani! Saj vsi vemo, kako ravnaajo glede cerkvenih porok, glede zgodnjega krsta otrok, glede spovedi in obhajila, glede katoliških šol, birme — molitve v družinskem domu. . . Beseda za besedo — vse neverjetno nezrelo!

Ti nezreli katoličani žive s svojim katoliškim mišljenjem še v časih, ki so daleč za nami. Žive v časih, ko se je kak poganski kralj ali knez dal krstiti, pa so za njim pritisnili domala vsi njegovi podložniki in se tudi dali krstiti. Potem so

hodili v cerkev in vršili druge katoliške dolžnosti zato, ker je tako hotel krščeni kralj ali knez. Bolj iz strahu kot iz prepričanja!

Žive ti nezreli katoličani v časih, ko sta bili cerkvena in svetna oblast tesno povezani, da je bil duhovnik takorekoč obenem državni uradnik, razni svetni oblastniki so pa dajali predpise cerkvam. Nisi se mogel upirati obema oblastima, domala vsi so ubogali. Današnji nezreli katoličani bi bili naravnost "zgledni", če bi bile še vedno v veljavi take uredbe.

Današnji nezreli katoličani žive po svojem mišljenju še v časih, ko so obstajale po raznih krajih "katoliške" države in v njih "katoliški" narodi. Ker je bilo vse okoli človeka katoliško pobarvano, se mnogi niso dosti spraševali, kako in kaj, vsa katoliško pobarvana okolica jih je vlekla za seboj. Šli so za drugimi, kot grejo ovce s čredo. Osebnega prepričanja je po večini zelo manjkalo. Po večini, pravim, morda niti ne po večini, vsekako pa je bilo takih vse preveč. Bilo je vse polno nezrelih katoličanov. Ko je odpovedala "katoliška" država, se niso znali v njej znajti.

Vse kaže, da smo bili tak "katoliški" narod tudi Slovenci. Vse preveč na zunaj, veliko premalo na znotraj. Prišle so spremembe. Drugače je prišlo za one v domovini, drugače za nas, ki smo iz raznih razlogov prišli v tujino. Ne eni ne drugi nismo več v "katoliški" državi, niti ne v prevladajočem katoliškem vzdušju, v katoliški okolici. Katoličanstvo med nami je postalo odvisno od vsakega poedinca med nami. Če si v svoji notranjosti "zrel" katoličan, se ne boš dal zbegati. Držal se boš tega, kar ti narekuje tvoja vest in tvoja katoliška vzgoja. Če si le bolj na zunaj visel na katoličanstvu, si ves zmešan in komaj veš, kam bi se kot katoličan dejal. Na veliko preizkušnjo si postavljen.

Pa vse kaže, da je bila ta preizkušnja kar potrebna. Pomaga, da dobimo zrele katoličane, ki bi v starih okoliščinah nikoli ne dozoreli. Pri vsakem dozorevanju se dogaja, da nekaj sadov ne dozori. Zaostanejo za drugimi, nezreli odpadejo. V domovini in v tujini — izseljenstvu — ista slika. Nič za to! So pa dozoreli in zreli toliko več vredni. Imajo zdravo jedro, njih katoličanstvo ne odpove v nobenih zunanjih okoliščinah. Drugi odpadejo ker je pač bilo njihovo katoličanstvo navidezno — lepo pobarvana lupina! In nočejo k polnočnicam — v dvorane. . .

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Pismo gospodične Anice

Dragi otroci: — Že dolgo vam nisem nič napisala. Opravičiti bi se morala. Pa glejte, novo leto začenjam z dobrim namenom in trdnim sklepom, da vam bom to leto veliko pisala o stvareh, ki vas bodo gotovo zanimala.

Bom kar začela z novico, ki je zame zelo lepa: domov grem! To vam pišem, da se boste z menoj veselili, kajti po več ko 9 letih bom zopet videla starše, sorodnike in domači kraj. Kar naprej ponavljam z Gregorčičem: "O, zlatih dni spomin me vleče na planine, po njih srce mi gine . . ."

Pa čeprav sem se dolga leta v Avstraliji veselila tega trenutka, mi je sedaj vendar težko ob misli, da bom tukaj pustila sorodnike, znance, prijatelje in vas, dragi otroci. O, saj vas ne morem pustiti tu, vse bom v srcu vzela s sabo. Da, z mano boste nabirali prve pomladanske cvetke, ki bodo v marcu gotovo že pokukale izpod snega. Z mano boste poslušali petje kukavice v ozelenelih gozdovih, z mano boste plezali po cvetočih češnjah . . .

Potem vas bom peljala po vseh lepih krajih Slovenije od zelene Štajerske do Primorske in prelepe Gorenjske. Če bom mogla, bom splezala na Triglav in bom pri Aljaževem stolpu tako zaukala, da me boste tudi vi slišali. Pa tudi na planike ne smem pozabiti.

Mnogim sem obljubila, da bom obiskala njihove sorodnike. Mirjam in Marko mi naročata, da ne smem pozabiti na Palčke pod Triglavom.

Sydneyska mladina pri slavnostni
službi božji

ZVEZDOZNANSTVO

Oton Župančič

Cicibanček, vedi:
sonce je na sredi
v lepi zlati skledi.

In v njegovi zarji
zemlja kolobari.

Okrog zemlje tava
luna vrtoiglava.

Zemlja, vsi planeti,
v vajeti zajeti
k soncu so pripeti.

Sonce vsepovsodi
njihna pota vodi.

Bog jim sonce ukrade,
v nič ves svet razpade. —

Cicibanček gleda:
prazna sončna skleda,
njemu v glavi — zmeda.

Vsem pa obljubljam, da bom pošljala v Kotiček iz svoje popotne torbe. Zato pridno berite Kotiček to leto in seveda pišite vanj. Ga bom že dobila v roke in bom vedela, če ste kaj pridni.

Ker se od vseh znancev ne bom mogla osebno posloviti, kar v Kotičku kličem vsem zbogom in na svidenje! Vse bralce Kotička lepo pozdravljam, posebno pa bivše, sedanje in bodoče gojence Slomškove slovenske šole v Melbourneu.

Vaša Anica.

DVA DOPISA OTROK

boste nali na drugih straneh pričujoče
številke. Le poiščite ju!

Pošiljam pravljico, ki jo je otrokem povedala naša mama, potem pa napisala za Kotiček — *Lili Tomažič*, Vic.

V SAMOTNI HIŠICI STA ŽIVELA dedek in babica. Imela sta sinčka Jančka. Bila je jesen. Neka dne reče dedek babici: "Bliža se zima. Morava napraviti drva."

Drugi dan sta se odpravila, poprej sta poklicala Jančka.

"Janček, midva z mamo greva daleč v gozd po drva. Če pride lisica, ji ne odpiraj. Vzela bi te in odnesla. Lepo se igray in nikomur ne odpiraj!"

Dedek in babica sta odšla, Janček se je pa v kuhinji lepo igral. Čez nekaj časa zasliši trkanje.

"Kdo pa tolče po vratih?"

"Jaz sem. Teta lisica. Odpri mi, prosim te!"

"Nočem!"

Lisica je odšla. Zvečer sta se vrnila dedek in babica. Vsa zmučena sta bila, a vendar vesela, ker je bilo doma vse v redu. Drugi dan sta se zopet odpravila po drva in Jančka lepo poučila, naj bo priden. Janček se je lepo igral. Zopet zasliši trkanje.

"Kdo pa tolče po vratih?"

"Jaz sem. Teta lisica. Odpri mi!"

"Nočem."

"Odpri, odpri! Zunaj piha mrzel veter in mene zebe. Rada bi se pri tebi ogrela. Odpri, prosim."

"Nočem, nočem!"

Lisica je odšla. Janček se je lepo dalje igral. Zvečer sta se vrnila dedek in babica, vsa vesela, da je Janček tako priden.

"Dragi Janček, jutri pojdeva z mamico zelo daleč v gozd po drva. Bodi spet priden in nikomur ne odpiraj."

Janček se je zopet sam igral. Postajalo mu je dolgčas. Saj je bil že tretji dan sam doma. Popoldne zopet sliši ropotanje po vratih.

"Kdo pa spet trka na vrata?"

"Jaz sem. Teta lisica. Odpri, Janček, odpri!"

"Nočem."

"Lepo te prosim, odpri. Igrala se bom s teboj in plesala bova. Le odpri, Janček, odpri!"

"Nočem, nočem!"

"Pela ti bom pesmice, povedala povestice, odpri, odpri, Janček moj!"

Janček je čutil, da mu je samemu dolgčas, pa je odprl. Lisica se je res z njim igrala in pravljice pripovedovala. Pela je tako:

"Jaz sem teta lisica,
imam prijazna lica.

Moj gobec je širok,
moj želodec globok.

Doma imam tri otročičke,
tri mlade lačne lisičke.
Zdaj pa, ljubi Janček moj,
vzamem te domov s seboj."

Zvečer sta se vrnila dedek in babica in sta takoj videla, kaj se je zgodilo.

"Hudobna lisica je bila tukaj in Jančka ukradla. Pojdiva ga iskat."

Vzel je dedek gosli in vrečo in odšla sta proti lisičjemu brlogu. Dedek je začel gosti in peti in je klical svojega Jančka:

"Igram, igray, igray.

Štiri lisice so tam.

Kje pa je Janček moj?

Rad bi ga vzel s seboj."

Lisice so slišale in ena od mladih je skočila in pogledala ven. Dedek jo je pograbil in stlačil v vrečo. Potem je spet zagodel in zapel:

"Igram, igray, igray.

Še tri lisice so tam.

Kje pa je Jaček moj?

Rad bi ga vzel seboj."

Lisice so slišale in so rekle:

"Kaj neki je to? Naša sestrice se še ni vrnila. Gotovo je kaj lepega."

Druga mlada lisička je skočila ven. Dedek jo je pograbil in stlačil v vrečo. Potem je spet zagodel in zapel:

"Igram, igray, igray.

Še dve lisici sta tam.

Kje pa je Janček moj?

Rad bi ga vzel s seboj."

Tretja mlada lisička je rekla: Pojdem še jaz pogledat."

Skočila je ven in dedek jo je takoj pograbil. Ko je bila stisnjena v vrečo, je spet zaigral in zapel:

"Igram, igray, igray.

Še stara lisica je tam.

Kje pa je Janček moj?

Rad bi ga vzel s seboj."

Stara lisica je slišala in je rekla:

"Kaj mora neki to biti? Nobena lisička se ni vrnila. Moram pa že tudi sama ven, da pogledam."

Dedek je tudi njo stlačil v vrečo in zaklical Jančku:

"Zdaj pa le pridi, Janček moj,
nič več se lisic ne boj."

Janček je ves preplašen prilezel iz brloga. Dedek in babica sta ga vsa srečna objela. Vesela sta bila, da je še živ in zdrav. Ujete lisice so spustili iz vreče. Skokoma so hitele v brlog. Dedek in babica sta odvedla Jančka domov. Moral jima je obljubiti, da ne bo nikoli nikomur odpiral hišnih vrat.

Tukaj se pravljica neha. Ali ni škoda? Tako radi bi vedeli, če potem Janček res ni nikoli nikomur odprl.

NEW SOUTH WALES

Albury. — Dragi p. urednik! Želim vam prav iz srca srečen Božič in blagoslova polno novo leto 1966. Ker ste nekoč izjavili, da bi namesto božičnih kart rajši sprejemali pennije za patra misijonarja, prilagam temu voščilu tudi 10 šilingov v ta namen. Tudi njemu najlepša voščila. Vdana
Ivanka Študent.

Leichhardt. — Pri slovenski polnočnici sem z veseljem kupil novo ploščo s slovenskimi pesmimi, ki jo je izdal tik pred Božičem naš zbor "ŠKRJANČEK". Brž ko smo dospeli z družino domov, smo jo navili in poslušali. Ko je potekla, je bila ura že nekako tri zjutraj. Moj sinček me vpraša: Kje so pa "Žabe"? Bil je namreč z mano nekaj tednov poprej na Škrjančkovem koncertu v Redfern in tam je slišal Žabe, pa jih tudi videl. Pevci so bili "po žabje" maskirani in skupaj s pesmijo so pač napravili nepozaben vtis tudi na naše otroke. Vendar je treba priznati, da na koncertih v dvoranah, kot si jih moremo privoščiti Slovenci v tujini, ni nikoli dovolj miru, da bi se človek mogel vglobiti v lepoto podanih pesmi. Tudi dam kar prav gospodični Vodopivčevi, da so bile orgle tam premočne. Vse te motnje odpadejo, ko doma poslušas skrbno izdelano ploščo. Prepričan sem, da bo vsak rojak popolnoma zadovoljen s ploščo in jo bo pogosto navil. Bojim se, da bo plošča prehitro pošla. Izrekel bi rad še željo, da bi se med nami organiziral tudi mešani zbor in izdal ploščo z božičnimi pesmimi. Saj imamo na ponudbo božične plošče od drugod, pa sem uverjen, da bi pod vodstvom g. Klakočerja bile vse lepše, da ne bi soprani preglasili druge glasove, kot se tako rado zgodi. Škrjančkom iz srca čestitam in jim želim še mnogo mnogo uspeha. — **Jože Košorok.**

Matrville. — Podpisani sem šele nedavno prišel v Avstralijo. Imam na tem kontinentu brata Leona, pa ne vem naslova. Pravijo, da na MISLI ni naročen. Kdor od bralcev bi vedel za mojega brata, naj ga opozori, prosim, na ta moj dopis, pa naj se mi zgleda na naslov: **Jože Divjak, Hostel Daunt Ave., Matrville, NSW.**

VICTORIA

London, Anglija. — Lepa hvala za redno pošiljanje MISLI. Z zanimanjem čitam novice, ki jih list prinaša iz bližnjih in daljnih krajev, posebno pa iz Avstralije. Čeprav živim v Londonu, se moje misli in spomini pogosto mude v Avstraliji. V letošnji osmi številki sem imel priliko zopet enkrat videti (čeprav samo na sliki) našo dobro kuharico v Baragovem domu. Kakor živa je stala ga. Kregarjeva ob svojem štetilniku. Spomnil sem se na tiste čase, ko sem tudi jaz nešteto krat stopil s krožnikom v roki pred isti štetilnik. Gospe gre veliko priznanje za zasluge, da so bili naši želodci hitro potolaženi z dobro domačo hrano. Njej in vsem v Baragovem domu najlepši pozdrav. — **Stanko Hauptman.**

PRIPIS UR. Vem, da London ni v Viktoriji, pa ker se vsebina Stankovega pisma nanaša na Viktorijo, je zašlo na to mesto v listu. Pa morda tudi zato, da vsaj malo zamaši praznoto, ki je vedno več zaradi pomanjkanja dopisov iz Viktorije. Ste se vsi polenili, a?

Kensington. — V decembrski številki je p. Bazilij v svoji Tipkariji lepo napisal o nezgodi, ki je malo prej zahtevala smrtno žrtev v osebi našega rojaka **Stanka Domjaniča** v St. Albansu. Rajni je bil zelo dober in družaben človek, zato je nas, ki smo ga poznali, njegova nenadna smrt močno ganila. V srce se nam je zasmilila žena vdova in oba otroka siroti. Organizirali smo socialno pomoč družini in začeli nabirati darove. Prav iskreno se zahvaljujemo dosedanjim darovalcem, obenem pa naprošamo še druge, ki boste to brali, da bi se pridružili ostalim dobrim srcem, ki čutimo s sirotami. Vsi darovi bodo ob koncu zbiralne akcije objavljeni v listu MISLI. Podpisani je krstni boter starejšemu Damjanovičemu sinu Stanku. Poznam razmere in vem, da so pomoči nujno potrebni, zato hvaležno sprejemam darove zanje. — **Bogomir Jesenko, 48 Tennyson St., Kensington W.1. VIC.**

in druge namene

Mareeba: — Moramo se zahvaliti p. uredniku, da nam je v preteklem letu poslal tako daleč gor slovenskega duhovnika, namreč g. dr. Mikula. (Se mi zdi, da je gospod brez mene našel pot k vam — ur.) Bili smo ga zelo veseli in komaj čakamo, da spet pride. Dal nam je tudi poslati iz Celovca mohorskih knjig za več odjemalcev. Prejeli smo jih v redu in jih razdelili med znanke in prijatelje. Bomo vse lepo poračunali ali osebno, ko gospod spet pride, ali pa bomo poslali denar po pošti. Prav lep pozdrav gospodu in vsem, ki berete MISLI.

— **Družina Brezavšček.**

Brisbane. — K nam so letos mohorske knjige iz Celovca dosti zgodaj dospele. Dobili smo jih sredi decembra. Veliko zanimivega branja bo vsakdo našel v njih. Imam jih dovolj ne samo za vse redne tukajšnje odjemalce, oziroma redne člance bratovščine, tudi za nove iz bližnje in daljne okolice jih bo dosti ostalo. Zato vabim rojake, ki se morda doslej niso zanimali za te knjige, naj se prikladijo za letošnji mohorski knjižni dar. Nikomur ne bo žal, to z lahkoto garantiram. Za en funt in 5 šilingov (dva dolarja in pol) dobiš 4 knjige. Le če kdo naroči po pošti, naj priloži še 2 šil. za poštino. Oglasite se pri meni. — **Janez Primožič,** 39 Dickenson St., Carina, Brisbane.

KUZMA (s strani 21)

Sence so se bolj in bolj daljšale, glad ga je vedno huje podžigal k dejanju. Potipal se je po žepih — vse prazno! Samo nož je našel — močan krivec. Dal mu ga je znanec, — pri katerem se je po uspelem begu oglasil. Tisti človek — prijatelj iz časa, ko sta bila skupaj pri vojaki daleč v Srbiji — mu je priskrbel tudi zadosti veliko obleko.

“Tega ti ne pozabim, Stane,” mu je rekel Kuzma, “tisto pa, v čemer sem prišel k tebi, sešeka in sežgi ali pa zakoplji!”

Zdaj si je urezal močno gabrovo palico in se napotil v prvi večer novega življenja, v prvi odločni in izzivalni spopad s postavo.

“Suhorski poštar gre navadno skozi Lozico. Poskusil bom srečo,” si je rekel.

In ko je šel na prežo, je modroval: “Bolj ko bom sam, gibčnejši in varnejši bom. Če pa se na nikogar ne bom mogel opreti, bom težko kos vsem težavam in zankam.”

(Dalje)

£ 4-0-0: Janez Klinar;

£ 2-0-0: Ida Zorič, Tomaž Možina, Branko Cvetkovič, Mirko Rakušček, Stanko Šušteršič, Edvard Žvab;

£ 1-0-0: Tone Slavič, Stanko Vadjal, Franc Male, Stanko Petkovšek, Franc Horvat, Anton Mlinarič, Fr. Brezavšček, Franc Valenčič, Matija Okorn, Franc Vrtelj, Franc Šulek, Janko Menič, Ivan Barič, Rihard Twrdy, Pavla Skvorec, Albin Poršek, Angel Bajt, Frank Tominc, Mirko Ritlop, Alojz Kučan, Jože Kranjc, Štefan Kolenko, Franc Petelin;

£ 0-10-0: Pavel Cencič, Franc Žabkar, Anton Godec, Anton Ludvik, Jožef Rakušček, Franc Ibič, Franca Smrdel, Anton Šajn, Emil Ličan, Rok Baričič, Stanko Šubic, Julij Bajt, L. Cerkenik, Jože Cetin;

£ 0-5-0: Ivanka Zuodar.

ZA KOROTAN: £ 3-0-0: Jože Marinč; £ 2-0-0: Karl Bezjak in Matija Okorn; £ 1-10-0: Družina Borlin. — Skupna vsota je narasla na £ 75.

ZA SLOMSKOVO zadevo: £ 5-0-0: J. Klinar in dva Neimenovana; £ 2-0-0: Fr. V. in več drugih, da je vsota narasla na £50. Vsoto je prevzel p. Valerijan za poslanje v Rim.

ZA P. PODERŽAJA: £ 5: J. Klinar, £ 3: Jože Marinč, £2: Gizela Hozjan, £1: Al. Filipič, 10 šil.: Ivanka študent in Ivanka Kariž. — S temi darovi pričenjamo nov stotak za p. misijonarja, oziroma njegove misijonske potrebe. Za stotak, poslan v decembru, se nam je le nakratko zahvalil, ker je ves december in verjetno še preko božiča imel roko “v gipsu” — zlomil si jo je bil! Želimo mu, da bi do kraja ozdravel!

Vsem zgoraj navedenim darovalcem: BOG OBILNO POVRNI!

KRIŽANKA

Pride prihodnjič. Klišej se je ponesrečil za pričujočo številko.

SLEPEGA ČREVEŠA

Janko Jankovič, Francija

SLEPO ČREVO NI POSEBNO PRILJUBLJEN del človeškega telesa. Dokler ne nagaja, ga pustimo v miru. Ko začne dražiti, se ga skušamo čimprej znebiti.

Taka je usoda slepega črevesa in meni niti na misel ni prišlo, da bi jo skušal omiliti. Brž ko sem začutil, da nekaj ni v redu, sem se odpravil v bolnišnico. Že naslednji dan sva mirno ležala: jaz v postelji, moje slepo črevo pa zakopano bogve kje. Pozabil sem vprašati bolničarko, kam ga je zakopala, in tako sedaj ne bom vedel, kje in kod naj ga iščem, ko pride sodni dan. Mogoče pa ne bo treba, saj sta ga že zadeli sodba in kazen.

Da moram mirno ležati, ne kašljati in se ne smejeti, če hočem kmalu ozdraveti, tako so mi rekli zdravniki. Res se nisem zelo potegoval za kašljanje in tudi ležal sem še dosti mirno. Saj je bila postelja tako ozka, da bi takoj štrbunknil na tla, če bi se količkaj premikal. Da bi mi pa kdo prepovedal smejeti se? Nak, tisto pa ne! Ena ura smeja pomeni eno leto zdravlja, pravijo.

Res se mi je ponudila prilika za smeh takoj drugi dan po operaciji. Ko sem zjutraj iskal svojo "mandolino" (steklenico za znano potrebo), sem videl, da je nikjer ni. Pogledal sem proti staremu sosedu in videl, da ima on dve. Ker sta bili obe prazni, nisem mogel razumeti, zakaj je "sunil" tudi mojo. Še manj sem pa razumel, ko je prišla sestra in dognala, da je kljub temu revež pošteno zmočil posteljo. Spomnil sem se na ribniškega osla, ki je imel pred seboj dva kupa sena, pa je tako dolgo ugibal, kje bi začel, da je od lakote poginil.

Ob tem spominu so se moja nežna usta raztegnila v ljubeč nasmešek in trebuh je začel igrati "tremulo." Takrat pa nisem zagledal samo zlate in rdeče zvezde, ampak sploh vse, kar jih je v nebesih in na zemlji. Solze smeja so se trenutno spremenile v solze žalosti in bolečine.

Sredi noči me zbudita dve sestri bolničarki, ki sta prihiteli v sobo s hitrostjo petih antilop. Zakaj sem zvonil, sta hoteli vedeti in sta bili hudi. Po dolgi debati smo le dognali, da ga je spet polomil moj sedemdesetletni sosed. Ko je hotel prižgati luč, je pritisnil za gumb za zvonec namesto onega za luč. Zopet so ležala moja usta narazen. Sestri sta to zapazili in rekli, naj bom priden in se ne smejem, se bosta že onidve namesto mene.

Pa to vse skupaj še ni bilo nič.

Popoldne je prišel k sosedu zdravnik in ga vprašal, če so se že kaj pojavili vetrovi. Bilo je pač zdravniško-učeno vprašanje, ki je v bolnišnici na dnevnem redu. Ne vem, če je bil bolnik gluha ali kaj, vprašanja ni razumel, samo to vem, da je odgovoril:

"O, pa še kakšni, gospod doktor! Taki, da kar kozolce podirajo".

Je menda mislil, da zdravnik vpraša, če v njegovi vasi kaj razgrajajo vetrovi. Jaz sem pa takrat malo bolj zastokal kot poprej zavoljo ukradene "mandoline" in zgrešenega pritiskanja na gumb. Zdravnik mi je moral popraviti dva šiva in mi je povedal, da bom moral ostati v bolnišnici teden dni delj.

Da bi ga koklja pobasala, mojega starega sosedu, njegove kozolce in vetrove za nameček! No, pa zdravnikova napoved se ni uresničila, hvala Bogu. Sem se pa tudi pazil, veste. Nobeni vetrovi in nobene mandoline me niso več spravile v smeh, niti kontrabasi in orkani ne.

Spomnil sem se danes na to, ker sem zdrav in se spet lahko hehljam. Smejte se z menoj, če se vam da, nikar pa ne pojdite to zgodbo praviti tistim v bolnišnico, ki so bili včeraj operirani na slepem črevesu.

SOBE ZA SAMCE

ALI MLADE ZAKONSKE PARE

dobite v slovenski hiši:

JAKOB ROBAR, 112 Alfred St., Granville

(Križišče z Virginia St.)

Avtobus obstane pred hišo.

Do postaje Granville ali Parramatta
15 minut pešhoje

Telefon: 637 — 2363

Kličite do 10. ure zjutraj ali po 6. uri
zvečer. V soboto in nedeljo ves dan.

NOVA HIŠA NAPRODAJ

(block 80' krat 120', tri spalne sobe)

V Blacktownu, NSW — blizu cerkve — blizu postaje — blizu vseh vrst šol — blizu kopališča in bolnice — blizu trgovin, pošte in bank — Okoli hiše sadna drevesa: jablane, slive, hruške, rodi jo vsako leto zelo obilno.

Cena 3,900. Če kupi Slovenec, 100 funtov popusta.

Oglasite se osebno ali pišite na naslov prodajalca:

STANKO FILIPČIČ

3 Springfield Ave.

Blacktown, NSW.

SREČNO NOVO LETO 1966

želi vsem rojakom

auto mehanik

FRANC BERKE

42 St. Johns Road, Cabramatta.

Priporoča se vam za vsakovrstna popravila avtomobilskih motorjev in sploh, kar je v zvezi z avtomobilom.

Lahko pokličete po telefonu: 72-1049

PHOTO STUDIO

NIKOLICH

108 Gertrude Street

Fitzroy N. 6, Melbourne, Vic.

(Blizu je Exhibition Building)

Se priporoča rojakom za naročanje fotografij vseh vrst.

Nevestam posojam poročne obleke po nizki ceni

Odrto vsak dan od 9. do 1.

in od 3. do 7. pop.

Ob sobotah in nedeljah od 9. zjutraj do 7. zvečer — TEL: JA 5978

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W. A.

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREZBO GLEDE DARILNIH POŠILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNI KOLESI, BICIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDARJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJŠNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRICEVAL, DELAVSKIH KNJIŽIC, POOB-
LASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za VIC. Mr. J. Kapušin, 103 Fifth Ave., North Altona, Vic.
Tel. 391-4737

SLOVENSKA MESNICA ZA
WOLLONGONG ITD.

TONE IN
REINHILD OBERMAN

20 Lagoon St., Barrack Point, NSW.

Priporočava rojakom vsakovrstne mesne izdelke: kranjske klobase, ogrske salame, slanino, sveže in prekajeno meso, šunke itd. Vse po najboljšem okusu in najnižjih cenah.

Razumemo vse jezike okoliških ljudi. Obiščite nas in opozorite na nas vse svoje prijatelje!

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, moto-
cikle, mopede, radijske in televizijske aparate,
frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI
pošilja trrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO
— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA